MAGYAR CSERKÉSZ

XI. ÉVF. 20. SZÁM. *Ára 50 fillér.* 1930. OKTÓBER 15.

Leszállítottuk a cserkészfilmek árait!

A közelgő nagytábori beszámolók és az őszi előadások programmját gazdagítja, változatossá teszi és megkönnyíti

A CSERKÉSZFILM.

Kevesebb előkészület és nagyobb siker az eredménye annak, ha a programmba felvesszük egy-egy filmnek az előadását is.

A filmek kölcsönzési díjai a következők:

Nemzeti nagytábor 1926. — 1400 méter P 25	**Gödöllői cserkészzászlóavatás 1928.** — 300 méter ... P 7
Angliai jamboree 1929.— 1400 méter ... „ 30	**Baden Powel látogatása 1928.** — 265 méter „ 7
Dániai jamboree 1924. — 750 méter ... „ 15	**Dugó Jani Angliában** (rajzfilm). - 250 méter „ 8
I—X. kerületi jamboree 1925. — 540 méter „ 12	**Cserkészidil** (A napi jóttet). — 187 méter „ 4
Pista Sólyom lesz (cserkész életkép).— 400 m „ 9	

A fent felsorolt filmek kölcsönzési díjai egy előadásra értendők. A kölcsönzési díjak előre fizetendők. Vidékre történő szállításoknál az odaszállítás költségét mi viseljük. A filmet az előadás után azonnal vissza kell küldeni. Igénylés esetén 2—3 héttel korábban kérjük a bejelentést, mivel nagy az érdeklődés és esetleg ugyanazon időre több csapat is kéri.

Előjegyzéseket a Gazdasági Hivatal vesz fel.

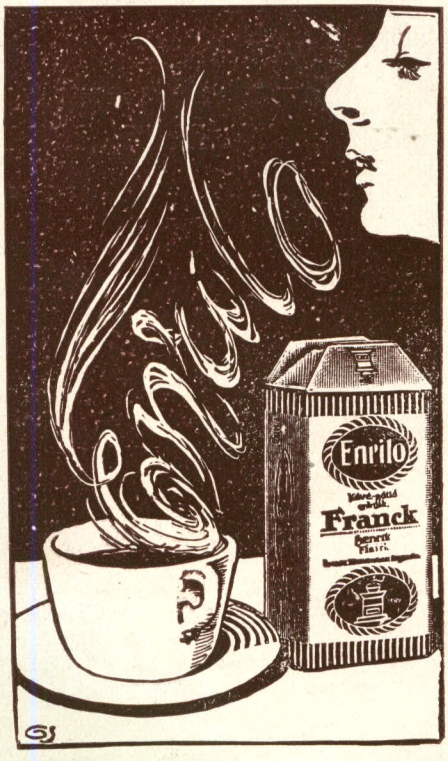

ENRILO-nak

a kitünő szomjcsillapítónak, egyetlen kulacsból sem szabad hiányoznia.

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital, mely különösen hosszabb túráknál nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

Kizárólagosan honi nyersanyagokból gyártja

a FRANCK HENRIK FIAI RT.

nagykanizsai és mosonszentjánosi hazai gyáraiban.

XI. évfolyam 20. szám. *Budapest, 1930 október 15.*

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

ELŐFIZETÉSI ÁRA EGÉSZ ÉVRE 12 PENGŐ ~ FÉLÉVRE 6 PENGŐ ~ NEGYEDÉVRE 3 PENGŐ

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, V. KERÜLET, NAGY SÁNDOR-UTCA 6. SZÁM. CSERKÉSZHÁZ

CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI.

ITÁLIA KÖLTŐJE.

Most, október 15-én ünnepli Itália és vele együtt az egész művelt világ Vergilius születésének 2000-ik évfordulóját. A legnagyobb latin költő élete érdemes arra, hogy mi, cserkészek is megismerkedjünk vele.

P. Vergilius Maro Kr. e. 70 október 15-én született Andesben, Észak-Itália kicsiny falujában. Apja egyszerű, de jobbmódú földmíves volt, aki fiának jó neveltetést tudott biztosítani. Ügyvédet akart belőle faragni, mert abban az időben ez a pálya volt a legtekintélyesebb és a legjövedelmezőbb. Az ifjú Vergilius Cremonában, Mediolánumban (ma Milánó) és Rómában végezte tanulmányait. Azonban első szónoki fellépte után belátta, hogy ez a pálya nem neki való, tehát inkább filozófiával és költészettel kezdett foglalkozni.

Ezalatt Rómában kitört a polgárháború. Vergilius a polgárháború borzalmai elől visszavonult andesi birtokára. Itt írta első költeményeit, melyekben Észak-Itália földjének szépségeit és az ottani egyszerű pásztorok életét festi.

Vergilius első versei, melyek a polgárháború után lettek ismeretessé, nagy feltűnést keltettek. A költő neve egyszerre ismert lett és Octavianus, aki akkor már teljes hatalommal intézte Itália ügyeit, és ennek minisztere, Maecenas is tisztelői közé álltak.

A költőre most nyugalmas napok következtek. Idejét nagyobbrészt a csodaszép Nápolyi-öböl mellett lévő birtokán töltötte és itt írta meg Maecenas biztatására a Georgica c. tanköltemények, melyben gabonatermesztéssel, szőlőműveléssel, állattenyésztéssel és méhészettel foglalkozik. A költő célja az volt, hogy a hosszú ideig tartó polgárháborúkban elvadult népet visszavezesse a békés földmiveléshez. Híre, neve egyre nőtt, népszerűsége Rómában olyan nagy volt, hogy ha kiment az utcára, az emberek csoportosan követték. Octavianus is kitüntette a bizalmával és az ő biztatására kezdett bele nagy művébe, az Aeneisbe, mely a rómaiak nemzeti eposza lett.

A költő 30-tól 19-ig dolgozott nagy művén és még három évet akart rászánni tökéletes kidolgozására. Ezt elvégezni Kis-Ázsiába indult, de megbetegedett s még utazás közben Brundusiumban meghalt. (Kr. e. 19 szept. 21.) Nápolyban temették el és sírja, melyet ott most is mutogatnak, az emlékünnepségek középpontja.

Vergilius művéből vonták le a mű-eposz szabályait. Olvasottsága a középkorban sem szűnt meg, akkoriban a kereszténység előfutárjának tartották. T. i. egyik költeményében, a híres negyedik eklogában, egy isteni gyermekről jövendöl, aki békét hoz a világra és aki uralkodni fog a földön. Az egyházatyák (így pl. szent Ágoston is) ezt Jézus Krisztusra vonatkoztatták.

Vergilius életét nagyrészt a fővárostól távol töltötte, Nápolyban és itt ismert volt jóságáról. Szívesen segítette a szegényeket, örömest karolta fel a tehetségeket, így legnagyobb költőtársát, Horatiust is ő juttatta a méltó elismeréshez. Egyszerűsége közismert volt. Tiszta életéért a nápolyiak Partheniasnak, szűziesnek nevezték. Egyik latinkori magyarázója azt írta róla: „Aki őt olvasta, annak nem volt egészen új dolog a kereszténység."

Kramer János.

TANÁCSOK

tanulni vágyó, nagygyomrú cserkésztestvéreimnek, akik a hasimádó szekta hívei.

Hogyan lehet sokszor és eredményesen repetálni?

Laikusok kedvéért megjegyzem, hogy repetálni annyit tesz, mint áldozatot bemutatni a hatalmas Hasistennek.

1. §. Repetálni főleg nagylétszámú táborokban lehet játszi könnyedséggel (pl. örsvezetői táborok).

2. §. Első alkalommal normálisan fölveszed az adagodat. Esetleg tovább ott állsz, azt várva, míg a szakács az utánad következőnek is vesz egy kanállal; kezét meglököd s a lehulló falatot csajkádba kormányzod. A fentebbi módot nem tanácsos megismételni.

3. §. Tüneményes gyorsasággal bevágod a kosztot, kimosod a csajkád (jótett: kétszer mostam csajkát), újra odaállsz az osztóhelyre, most esetleg másik kezeddel nyujtod a csajkát, vagy föltűrt ingujjal mutatkozol, avagy átöltözöl, elég ha harisnyát váltasz s elváltoztatott hangon dörmögöd biztonság kedvéért felragasztott állszakálladba: „Jaj, de éhes vagyok . . ."

Ez még nem is repeta, csak második adag. Most jön az igazi repeta.

4. §. Előbbi szerzeményed elfogyasztod s ősi jogodnál fogva mégy repetálni, amint hallod az erre vonatkozó jelzést. Szabványosan repetálsz. Ez a normális repeteanyag, amelyhez mindenkinek joga van. Elfogy ez is, még mindig bírja a gyomrod. Következik a

5. §. pótcsajka elővétele. Föltételezem, hogy két elütő színű csajkával rendelkezel. Ezt a módot ajánlatos a 3. §. második felében elmondottakkal kombinálni a biztos siker kedvéért. Tehát más csajkával kérsz enni.

6. §. A fentebbi módokat ízlésed szerint csoportosíthatod, a sorrend felcserélése meg van engedve. Pl. eljársz a 2. §. szerint s utána előveszed a pótcsajkát, közben az előbbi adagot biztos helyre raktározva. A gyakorlat megmutatja, hogy lehet az egyes eljárásokat egymásba szőni és gyorsítani.

7. §. Ha ezekre a módokra netalán rájönnének, ajánlom az alábbit:

Kérsz repetát a csajkádba. Kettővel hátrább állsz, ráteszed a födőt a csajkára s újra kérsz, mondván: „Szabad a fedőbe is?" A szakács gyanutlanul ad.

8. §. Ha bátor vagy és tudod, hogy a szakács nem nézegeti meg pácienseit sorban, egyszerre két csajkával is megkockáztathatod, jobb- és balkezed más-más irányból nyujtva, hogy ne legyen feltűnő. Hasbeszélő tehetséged ezen a téren csillogtathatod.

9. §. Van még egynéhány mód, de azokat részben a helyszűke miatt, részben pedig azért, mert azokat a törvény védi s így nem közölhetők, elhagyom.

A fentebb említett néhány mód és magánkincstáramban rejlő pótmódok igénybevételével igen szép eredményeket érhetünk el (pl. nyolcszoros repeta fügekompótból, saját teljesítmény, orsz. rekord), tudnivágyók megrendelhetik közeljövőben megjelenő zsebkönyvemet, mely kérdés és felelet formájában tárgyalja a repetálást, mint olyant.

Tóbiás Loránd
örsv. HÖK.

KÜLÜGYI HIREK.

Hír az amerikai cserkészetről.

Milyen jól is esik a messzi földről jött üdvözlet.

Azt írja ma egy nagyon kedves amerikai cserkészbarátom: „Sokszor emlegettük és ezen a nyáron a tábor újra elment éjszakai hikera oda, ahová akkor velünk éljött. Bizonyára emlékszik még a helyre azon a magas dombon, úgy egy mérföldre a tábortól. A tábortűz igen jól sikerült és *az új fiúk is nagy lelkesedéssel fujták azokat a nótákat, amelyekre bennünket megtanított.* Ryan úr aztán beszélt a fiúknak az ön látogatásáról. Az a reményünk, hogy újra eljön közénk."

Azok a nóták pedig valának: a Megy a gőzös dallamára a *„Dugóhúzó-húzódugó"* szöveg, a *Hajmási* és az *Aluette*. A magyar nóta, íme, maradandó az amerikai táborban is!

Amikor most üdvözletüket elküldték, mellékeltek hozzá egy versikét is a következő megjegyzéssel: „Ezt a verset a nemzetközi iroda igazgatója, Mr. H. S. Martin idézte az 1928-i amerikai nemzeti cserkészkonferencián, a Cornell-egyetemen."

A cserkészet célja.

Mért vagyok én cserkész, óh mért?
A nemes, komoly férfiszóért!
Emelkedni, ha rossz, ha jó ért,
A hit, a becsület-cserfalombért.

Karom, izmom rekordot ver,
A jótevését. A legjobbat ezerszer!
Gyöngeség, ha porba ver:
Győzni fog, ki győzni mer!

Nincs vétkezésre rejtett zugom,
Hol titkon rontás járnát húzom!
Senki a tettemen szemet ne húnyjon!
Elbujva is azt az indulót fújom.

Utamon félelem meg nem rendít,
Az Ur mutat célt, istenit:
Elbizakodás nélkül, hogy itt
Azzá legyek, minek anyám hitt!

Tudni kell, hogy ez az üdvözlet olyan táborból jött, amelyik *kerületi tábor;* azoknak való, akik csapatukkal elmenni nem tudnak. Ide egyenkint vonulnak be a cserkészek és a tábor egész nyáron át üzemben van.

T.

MINEK KELL A CSERKÉSZNEK A BIZTOSÍTÁS?

Ez a probléma több ízben vetődik fel és azt hisszük, hogy szolgálatot teszünk a cserkészparancsnokoknak és a cserkészeknek egyaránt, ha ezzel a kérdéssel behatóan foglalkozunk.

A jelenlegi súlyos gazdasági viszonyoknak egyetlen ellenszere a tőkegyüjtés, amely eddig kényszertakarékosság alakjában csakis a biztosítás révén érhető el. — Nem lehet mindegy sem a családfőnek, sem a család bármely tagjának az a körülmény, hogy a családfő gondoskodott-e róluk vagy sem? A biztosítás feltétlenül szükséges a felnevelődő generációnak és miután ennek nemes törzsét a cserkészek sokasága képezi, szükséges tehát, hogy ezt a törzset minden tekintetben minden bajtól eleve megvédjük. Ezért szükséges tehát a biztosítás, amelynek fő nemei a cserkészek szempontjából az élet-, járadék- és balesetbiztosítások kötése és nem győzzük eléggé hangsúlyozni, hogy a biztosítási eszme ilynemű propagálásával a magyar fajt védjük és az országnak boldogulását elősegítjük.

Ajánljuk tehát a Magyar Élet- és Járadék-Biztosító Intézet erre vonatkozó díjtáblázatait és amennyiben bármily irányban felvilágosításra szükség volna, úgy a Magyar Élet- és Járadék-Biztosító Intézet igazgatósága a cserkészeknek mindenkor rendelkezésére áll.

Cserkészeknek „Turul" mentőtáska ... I. P 25·— Vászon behuzattal, válszíjjal II. P 14·—
Leventéknek „Turul" mentődoboz ... P 2·50 Kapható a Cserkészboltban és minden gyógytárban.
Sportköröknek Készíti: „Turul" Kötszergyár Bpest, II., Erőd-utca 1—3.

Egyesületi és **CSERKÉSZ-ZÁSZLÓKAT** művészies kivitelben vásároljatok
ECCLÉSIA R.-T.-nál, Budapest, IV., Váci-u. 59.

Megjelent a Budai hegyek 1:37.500 arányú térképének különleges cserkészkiadása

(rövidebb, hosszabb táborozási helyek, tűzgyujtásra, ünnepélyek rendezésére stb.-re alkalmas helyek megjelölésével), egyben a legjobb hétszínnyomatú kiránduló-turistatérkép. A Cserkészboltban **2.**— pengő helyett cserkészek részére **1·50** pengős kedvezményes árban kapható.

CSERKÉSZBOLT a CSERKÉSZHÁZBAN, V., Nagy Sándor-u. 6. Telefon: Automata 112–33*, 112–34.

A „Magyarság" szenzációs cserkészpályázatán részt veszel?

(Pályázatokat a „Magyarság" szerkesztősége címén, VI., Aradi-utca 8. kell elküldeni.)

A KÁRTÉKONY FOGKŐNÉL ERŐSEBB

legyen mindennapos ellenszerünk, hogy fogaink szépségét megőrizhessük. 40 esztendeje bizonyitja ezen hatását a

KALODONT

ïde lehelet

ELSŐ MAGYAR HANGSZERGYÁR

STOWASSER

kir. udv. szállító, a Rákóczi-tárogató feltalálója.

Budapest, (Budán) **II., Lánchíd-u. 5.**

Legfinomabb hangszerek gyártása katonai, szinfonikus, házi, szólisták és művészek részére.

Cserkészzenekarok

felszerelése jutányos **gyári** áron Cserkészeknek **legmesszebbmenő** kedvezmény. Eddig több mint **240** cserkész- és leventezenekart szerelt fel a gyár.

Rákóczi-tárogató saját találmány! **Óvakodjunk az utánzatoktól!** — Árjegyzéket kívánatra díjtalanul! **Századkürt** F hangban P 14.—, **ezredkürt** A hangban P 13·—.

Hadseregszállító; az összes m. kir. honvéd zenekarokat kizárólag gyárunk szerelte fel!

Figyelem! Az egyedüli **hangszergyár** az országban! **Több** gyár **nincs!**

A szeptember 15-i számban közölt névrejtvény

helyes megfejtése, illetve az elrejtett nevek sorrendje a következő: *Vidovszky, Sík, Witz, Zsembery, Kosch, Polcsi* (bá'), *Faragó, Radványi, Koszter, Major, Molnár,* összesen tizenegy név, mindmegannyi ismert írója a Magyar Cserkésznek.

Voltak egyes túlbuzgó megfejtők, akik még Éry Emil nevét is megtalálni vélték a teríti szóban, de hát ez csak íráshibával volna helyes megfejtés.

Pontosan megtalálta mind a 11 elrejtett nevet 20 pályázó és pedig: Hilgärtner Károly 300. cs., Horváth István 53. sz. cs., Koczel Gábor Nagykanizsa, Mauritz Sándor 88. sz. cs. Nyíregyháza, Pintér Mihály 914. sz. cs. Szentendre, Papp Álmos, Patay István 145. sz., Sáfár László 172. sz., Skriba Ferenc 53. sz., Stromp László 556. sz., Surnovszky Leó 68. sz. cs. Szeged, Tóth Jenő 216. sz., Ulbrich Rezső 3. sz., Vozáry Pál 183 sz., BIK. Sólyom-őrse, 264. sz. Hunyadi cs. Sólyom-őrse, Osvald József Veszprém, Lám Béla 911. Rákospalota, Elek Andor 44. Gödöllő, Pilhoffer István 85. Székesfehérvár. — Nem teljesen jó megfejtést kaptunk még 14 fiútól.

Jutalomban részesülnek: 1. *Stromp László* 556. Szathmáry Pál-cs., 2. *Skriba Ferenc* 53. sz. Jurisich-cs., és 3. *Papp Álmos* Budapest.

Térképrejtvény.

Az itt látható vázlatok alapján állapítsuk meg:

a) hogy melyik jelenlegi vagy megszállott vármegyéink határait mutatják?
b) Melyek voltak a vármegyék békebeli székhelyei?
c) Megszállott területhez tartoznak-e vagy Csonka-Magyarországhoz?
d) Békében milyen vármegyék voltak a határai?
e) Melyik a vármegye legnagyobb folyója?
Megfejtési határidő: november 10.

KÖNYVISMERTETÉS.

Szemere Zoltán: A Magyarországon előforduló ragadozó madarak meghatározója. 1930, Budapest. — Végre megjelent az a kis zsebkönyvecske, amelynek szükségét mi, cserkészek, régen éreztük. A hike egyik pontja: természeti megfigyelések, és hol az a fiú, aki azt állíthatja magáról, hogy az összes ragadozó madarat ismeri? Még ha ebben a téves hitben ringatja is magát, amint az első lebegő „sas"-t (ahogyan a köznyelv az összes ragadozót elkönyveli) meglátja, zavarba jön. Színekből ki nem indulhatunk. Hiszen a keselyűkkel és baglyokkal együtt 53 fajta ragadozó él hazánkban, amelyek sokszor alig észrevehető színárnyalatban különböznek egymástól. Sok mindent figyelembe kell venni a meghatározásnál. Szemere Zoltán ny. huszárőrnagy, a m. kir. Madártani Intézet könyvtárosa most egy olyan kis zsebkönyvet adott nekünk, amelyet állandóan magunknál hordhatunk, és amely mindig útbaigazít, akár ha csak röpülve látjuk a madarat, akár lelőve kezünk közé jut. Pontos leírást, gyors meghatározásra alkalmas táblázatot, útbaigazítást kapunk, hogy hogyan ismerhető fel röpüléséről a madár. Tanácsot ad, hogy hol és milyen vidéken mit várhatunk. Ismereteink gyors fejlesztését kiválóan mozdítják elő a szerző pompás rajzai, amelyekben jól kidomborítja az egyes fajták jellegzetes ismertető jeleit. A m. kir. Madártani Intézet kitömött példányainak a fényképét és színes képét közli, tehát természethűen is láthatjuk a madarakat. Olyan embertől kapjuk ezt a könyvecskét, aki egész életén át mint ornithológus és mint vadász képezte magát ebben a tudományszakban, aki a ragadozók igazi hazájában, Oroszországban és Szibériában is gazdagította ismereteit és mégis nem a tudomány elvontságával beszél hozzánk, hanem a hermannottói hang közvetlenségével. Minden testvérünknek, aki kicsit is szereti a természetet, de főleg minden csapatnak melegen ajánljuk ez értékes könyvet a figyelmébe! *(K. E.)*

A szövetakció első rendelései már beérkeztek, sőt nagyon sok rendelő már az őszi szövetekben jár. Akik látták, meggyőződhettek róla, hogy nemcsak ***rendkívül olcsó, de tartóssága minden más szövetnél jobb.*** Akiknek módja van rá, az siessen rendelését megtenni, mert ***november 5-e után*** a gyár — ezen kivételes áron — már nem tud elfogadni megrendelést.

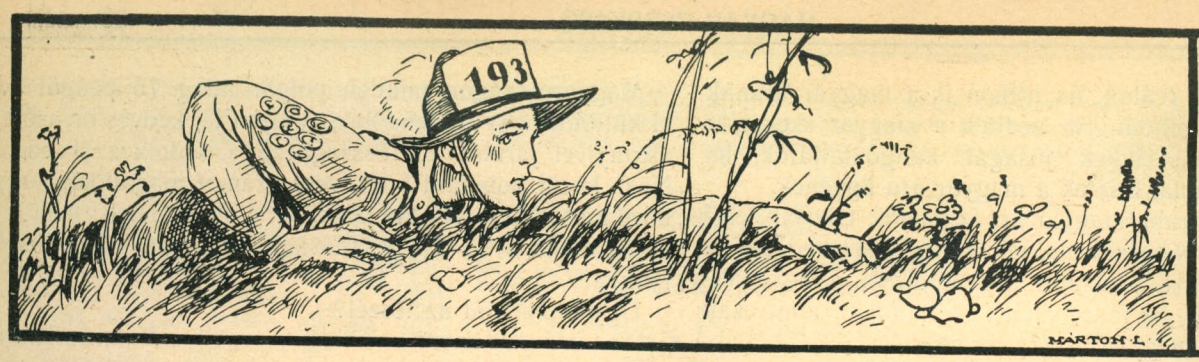

Budapest,
1930
október
15.

XI. évf.
20. szám.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYARABB MAGYAR.

Sokszor elmondogatjátok örsi órákon, csapatösszejöveteleken, hogy a magyar cserkészmozgalom célja az emberebb ember s a *magyarabb magyar* nevelése. A magatok számára is elfogadtátok ezt a célkitűzést s lelkesen végzett cserkészmunkátok közepette úgy is érzitek, hogy már emberebbek s magyarabbak vagytok.

Én nem is kételkedem a ti fejlődéstekben, hiszem, hogy a cserkészet minden vonatkozásban különbekké tett benneteket. De azt is tudom, hogy — éppen mert egyre magasabbra vágytok — nem vagytok megelégedve magatokkal. Ne is legyetek! Hiszen, ha komolyan magatokba néztek, akkor rengeteg gyarlóságot kell észrevennetek, be kell látnotok, hogy keveset tettetek meg abból is, ami pedig kitelnék tőletek.

Az alábbiakban éppen erre szeretnék rámutatni. Szeretném egy kicsit felrázni a lelkiismeretet bennetek, hogy meglássátok: nagyon sokszor vétkeztek a „magyarabb magyar" eszménye ellen. Bizony, cserkésztestvérek, így van: nem vagytok eléggé magyarok. A világért sem állítom azt, hogy érzésetekben hiba volna. Tudom én azt, hogy izzó magyar lélek ég bennetek. De a cselekedet! Itt már baj van.

Ugy jutott ez most eszembe, hogy látom mindenütt az utcán a „magyar hét" szép, megkapó falragaszait s az idevonatkozó, gondolkodásra kényszerítő számadatokat. (Alább néhány adatot közlünk.) Ezek mind azt igazolják, hogy rengeteg magyar pénz vándorol külföldre, hogy a mi nehéz gazdasági helyzetünknek jórészben mi magunk vagyunk az okai, mert nem vagyunk öntudatos magyarok. Idegeneket támogatunk vásárlásunkkal akkor, amikor itthon olyan sok a munkát nem lelő, tétlen kéz, olyan sok az eladatlan magyar áru.

Vajjon ti, cserkésztestvérek mennyire érzitek magatokat bűnösöknek ezen a téren? Azt mondjátok, hogy ti nem vétkeztek, mert nincs pénzetek? Ne hamarkodjuk el a választ. Üljetek inkább össze most az örsi órán s hányjátok-vessétek meg ezt a kérdést.

Vegyük először a ti egyéni költekezésteket. Ugy-e csaknem mindenki vett már közületek narancsot, fügét, banánt, amerikai mogyorót, datolyát, mandulát, sőt kaliforniai almát, spanyol szőlőt stb? Tudjátok, hogy ezért töméntelen pénz gurul külföldre (csak amerikai mogyoróból érkezik Pestre naponként 3 vagón) ugyanakkor, amikor a hazai gyümölcsöt alig lehet eladni rendes árért. A táborban is milyen sok pénzt adnak a cserkészek az idegen rizsért, amikor pedig itt van a jó magyar lisztből készült búzadara, tarhonya.

Hát az iskolában? Megnéztétek már jól azokat a folyosóra, vagy előcsarnokba kifüggesztett rajzokat, amelyekről a magyar gyártmányú papírosra és iskolaszerekre rá lehet ismerni? Összehasonlítottátok ezeket a védjegyeket a ti holmitok védjegyeivel? Ha igen, úgy alighanem meg kellett állapítanotok, hogy sokszor vesztek idegen gyártmányú papírost, ceruzát, radirgumit, körzőt, festéket, tanszert stb. — Pedig minden külföldre adott fillér egy-egy vád ellenetek, akik tisztán kényelemszeretetből, vagy nemtörődömségből nem viselitek szíveteken a magyar munkástestvér sorsát. Mert az ő munkájuk kevesebb, ha külföldi tanszerre adod a pénzed.

Szórakozásaitokban is magyarnak kell lennetek! Gondoltatok már arra, hogy mennyi pénz megy külföldre futball-labdáért, játékszerért, korcsolyáért, sítalpért stb? Pedig itthon is van kitűnő bőr-, játék- és sportfelszerelési gyár. — Hát ha moziba mentek, eszetekbe jut, hogy a magyar filmet kellene a külföldi elé tenni? Ha több szeretettel támogatnák a magyar filmeket, nem menne tönkre a magyar filmgyártás és sok-sok száz magyar színész jutna kenyérhez. Ha már mozira költitek a pénzt, legalább támogassátok a magyar filmeket. Azután meg a rádiód alkotórészei! Jutott már eszedbe, hogy egészen jók a magyar gyártmányok?

De nemcsak a magatok filléreivel vásárolhattok hazafiasan, hanem a hazával szemben való kötelességteket teljesítitek akkor is, ha jó szülőiteket a magyar áru vásárlására kéritek. Csak néhány fontos cikket említek. Minek hordanátok cseh, meg osztrák cipőt, mikor a miénk világhírűen jó? Minek vennétek angol posztó ruhát, mikor a cserkészszövetség szövetakciója a legjobb, legolcsóbb és teljesen magyar posztót kínálja? A cserkészfelszerelés is legjobb, ha magyar. A Cserkészbolt már nem tart külföldi árut. Fehérneműtök is lehet magyar éppen úgy, mint kalapotok.

Azután körülnézhettek ám a házban is. Szüleitek csak

büszkék lesznek reátok, ha otthon is a magyar árunak csináltok propagandát. Ha véditek a magyar szenet, a magyar háztartási cikkek jóságát hangoztatjátok, ha mindenütt apostolai lesztek a magyar áru ügyének.

Mert a magyarabb magyar azt is jelenti: Okosan, céltudatosan élni. Nemcsak szóval, hanem cselekedettel is szeretni a magyart, a búzáját, a gyümölcsét, a mezőgazdasági termékeit, az iparcikkeit . . . mindent, amit csak magyar föld és magyar munka termel.

Magyarországon minden polgár átlag 76 pengőt ad ki külföldre egy esztendőben. Vajjon te, kedves olvasóm, mennyivel járulsz ez összeghez? Gondolkozzál ezen. Nézz körül holmiaid közt, vess számot magaddal, hogy mire költötted kevés kis pénzedet s akkor felelj: nem lehettél volna a te kis gazdasági életedben *magyarabb* magyar?

Ugy-e, ezentúl az leszel?

Kálmán bácsi.

A MAGYAR JÖVŐ: A TÖBB- ÉS JOBBTERMELÉS.*

Érdekel-e bennünket ez a kérdés? A termelés mennyisége és minősége dönti el az egyes országok sorsát a világpiacokon. Az győz, amelyik jobbat állit elő, az nyer, emelkedik, amelyik minél többet elad és minél kevesebbet vásárol külföldről.

Hazánkat a természet is gazdálkodó, földmivelő országnak teremtette. Népe is szereti a gazdálkodó életet. Nézzük, mint felel meg ennek a feladatának.

A földmivelésügyi minisztérium adatai szerint (közétéve 1929 tavaszán) nagyon is hátra maradtunk. Huszonnégy állam termel ugyanakkora helyen több búzát, mint mi, rozs meg árpa dolgában a 30-ik helyre süllyedtünk, a burgonyáról nem is beszélve, mert ott meg 32 állam előz meg bennünket. Belgium pl. egy-egy hektárnyi (úgy 1¾ kat. hold) területen körülbelül kétannyi búzát, árpát, zabot, burgonyát termel, mint mi egy hektáron, rozsban meg éppen háromannyit.

Mit tegyünk ez ellen?! Kárhoztassuk az időjárást, az aszályt, a száraz és nedves esztendőket, a fagyot, a ködöt, a sáskákat stb., szóval mindent és mindenkit, csak önmagunkat nem!? Ezt megtehetjük, de ezzel nem terem több búza, nem lesz több gyümölcs, nem hizik kövérebbre a disznócsorda, nem lesz olcsóbb a kenyér, a tüzelő, tehát ezen a módon nem tudunk több áldást kicsikarni a földből.

Ezen csakis tanulással lehet segíteni, mert a tanulás tudást hoz magával előbb vagy utóbb. Minden hozzáértő tudja, hogy egy adott minőségű talajhoz és egy adott éghajlathoz hozzátenyészteni a legértékesebb hozamu növényt: az szigorúan tudományos feladat. Könyvek és folyóiratok tömegei foglalkoznak vele, a laboratóriumok és kísérleti telepek, állomások ezrei dolgoznak, új eljárások és módszerek előteremtésén fáradoznak. Ha azonban olbetett kézzel várjuk, hogy mindent kitalál majd számunkra a pápaszemes német, akkor nagyon csalódunk. Mert a mezőgazdaság valóban összefügg a vidék klímájával, tehát minden országnak, minden vidéknek, tájnak magának kell a legcélravezetőbb módokat kitalálnia. Ami jó túl a Tiszán, teljesen hasznavehetetlen lehet túl a Dunán. Az elé a sokakat kétségbejtő probléma elé került ez a huszadik, harmincadik helyre lecsúszott magyar Kánaán, hogy akarva-nemakarva elő kell venni a tudomány pápaszemét.

Ha nem tudunk erre ráfanyalodni, már meg is pecsételtük a sorsunkat. Akkor mi leszünk ebben a vénhedt Európában azok az utolsó kulik, akik két fillérért túrjuk mások számára a földet s ha inaszakadtig verejtékezünk is, nem visszük följebb annál a két fillérnél.

Magyarország az egész világon az első állam, mely területének legnagyobb részét fordítja gabonatermelésre. Ha a világversenyben lemaradunk — állapítja meg Schandl Károly dr., az O. K. H. vezérigazgatója —, sokkal jobban érint bennünket a bukás, mint bármely más országot. Teljes erőnkkel részt kell tehát vennünk a világversenyben, vagyis át kell térnünk a versenytermelésre.

A világhelyzet kényszerit bennünket erre a versenytermelésre. A háború alatt és azóta az óceántúli nagy államok nemcsak területileg fokozták gabonatermelésüket, amennyiben mindig nagyobb területeket vontak eke alá, hanem terményeik minőségét is mindjobban fokozták. Kanada, az Unio, Argentína, Ausztrália, de India is páratlan gyorsasággal fejlesztik termelésüket s a legnagyobb befektetésekkel iparkodnak meghódítani az európai piacokat. A kanadai „Manitoba"-búza Csehországban, Ausztriában, Svájcban és Olaszországban versenyez a magyar búzával. De nem elég a tengerentúli nagy exportállamok versenye, hanem még a körülöttünk levő ipari államok is, melyek eddig bevitelre szorultak, mind arra törekszenek, hogy annyira fejlesszék mezőgazdaságukat, amennyire a belső fogyasztásnál szükség van, tehát ne kelljen külföldről vásárolni. Mussolini Olaszországban kihirdette a búzaháborút, a „battaglia del grano"-t, hogy azt a 10—12 millió mázsa búzát is, amelyet eddig külföldről, részben Magyarországról vittek be olasz földre, otthon Olaszországban termeljék.

Ausztria, mely valaha legnagyobb piaca volt mezőgazdasági termékeinknek, a háború óta nagy államtámogatással iparkodik fejleszteni gabonatermelését. Csehország vámokkal védekezik. Mindig nehezebb lesz tehát mezőgazdasági termékeinket kivinni a szomszédállamok elzárkózása miatt. Ez a körülmény is arra kényszerit bennünket, hogy a versenytermelésre térjünk át, mert ha olcsóbban és jobbat tudunk termelni, könnyebben le tudjuk győzni a körülöttünk meredező akadályokat.

A magyar búza valamikor egyenrangú versenytársa volt a legkiválóbb kanadainak. Az amerikaiak azonban állandóan kutattak és kísérleteztek a minőség emelése érdekében. Mi azonban csak a többet termő fajták kitenyésztésére törekedtünk, ezért az amerikai (Manitoba) búzák minősége lényegesen megelőzte a legkiválóbb magyarét. Igy azután nem csodálkozhatunk azon, hogy évről-évre nehezebb eladni a magyar búzát, még akkor is, ha a világpiac romló árainak hatására mi is folyton lefelé megyünk a búzaárakkal. De még fontosabb talán az, hogy átalakult a feldolgozó ipar. Azelőtt Közép-Európában a kenyérszükségletnek 60—80%-át házilag állitották elő, ma azonban annak 80—90%át pékműhelyekben készitik. A műhelyekben azelőtt kézzel dagasztottak, ma a nagyobb városokban — az ú. n. kenyérgyárak — jóformán csak gépekkel dolgoznak. A sütés tehát kézműiparból gyáriparrá lett. A gyáriparnak pedig egyöntetű, egységes és megbizható nyersanyagra van szüksége. A gép nem figyel, mint a péklegény, eléggé megvan-e dagasztva a tészta! A gép nem okos, hogy tovább gyúrja azt, ha még nincs eléggé átgyúrva. A gép egy bizonyos ideig működik, dolgozik az anyagon, azután a következő gyártási fázisba továbblöki. Ha a nyersanyag nem volt azonos azzal, amelynek alapján azt a bizonyos időt kiszámitották, már hiba van a gyártásban. Azért ma már mindenütt az egységes és megbizható minőségű lisztet keresik.

A többtermelés tehát egymagában nem vezet eredményre, annak ideje lejárt. Aki csak többet termel, de nem figyel a minőségre és drágán termel, az elbukik a világversenyben. A versenytermelési programm arra irányul, hogy a talajt minél tökéletesebben előkészitsük, azután a talaj jobb és több táperőt kapjon, minél jobb és megfelelőbb vetőmagot használjanak a gazdák és az eddig termelt mezőgazdasági növényeken kivül olyan újabb ipari növényeket is termeljenek, melyekkel a külföldi behozatalt kiszorítjuk.

A jó gazdálkodás sok

* A fenti cikk olyan témával foglalkozik, amely látszólag messze esik a cserkészek érdeklődési körétől. Mégis közöljük, mert fontos, hogy a jövő magyar generáció gondolkodásában benne legyen az agrár Magyarország gondja. Jó volna, ha erről a témáról beszélgetnétek a parancsnok úrral.

munkával jár. De nekünk ezt meg kell tennünk. Minden diák tudja, hogy a mi hazánk mai földrajzi alakjában annyira mezőgazdasági jellegű, hogy a mezőgazdasági kivitel céljaira kell alapítania minden egyes nemzetgazdasági évének számvetését. Iparunk mindaddig jelentéktelen, amíg sok vasunk, szenünk, petróleumunk, gyapotunk, lenünk stb. nem lesz. Fejlett ipari államok mocsaras területek lecsapolásával, tengeröblök eltöltésével (Hollandia), sivatagok öntözhetővé tételével, hegyoldalak lehordásával (terraszirozás) és humusszal való beszórásával (Olaszország) és a technikai tudománynak más csodás míveleteivel a termőterületet bámulatos módon kiterjesztették.

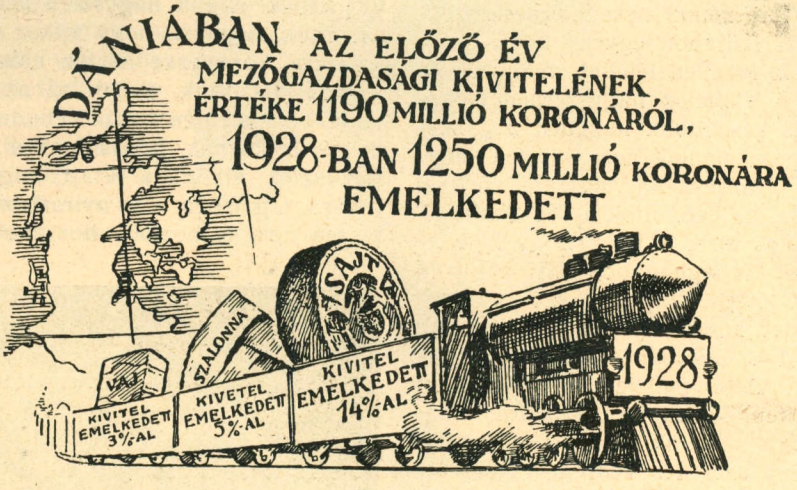

Agrárállam számára azonban csak a föld az, melyen élnie és halnia kell. Iparállamnak még meg van adva a lehetőség arra, hogy mezőgazdaságának fejlesztésével csökkentse a behozatalt. Ha egyszer termőföldet tudott varázsolni a terméketlen területek helyébe, ezek állandóan, még háború esetén is teremnek. De az olyan állam, melytől a természet megtagadta az ipari nyersanyagokat: vasat, szenet, fát, gyapotot stb., minden áldozat árán való iparfejlesztéssel sem tudja magát függetleníteni a külföldtől — mondja Kornis Gyula. Ez Magyarország mai csonka állapotának a tragikuma. Azzal szoktuk magunkat vigasztalni, hogy megmaradt gyönyörűséges termőföldünk. Ez igaz. De ne felejtsük el, hogy „alig van a világon még egy állam, melynek annyira ne volna semmije ezen kívül, mint nekünk. Hogy csak néhány példát említsünk: Finnország erdei, Hollandia gyarmati kincsei, Dánia rendkívül kedvező fekvése — két nagy iparállam, Anglia és Németország szomszédsága —, mindenütt valami, ami többé-kevésbbé kiegészíti az ország mezőgazdasági jellegét. Nálunk mindez hiányzik."

A magyar föld és annak termékei: ebből kell itt mindenkinek megélnie. Háromnegyedrészben ebből vásárolunk a külföldön, nemcsak fogyasztásra szánt iparcikkeket, hanem azokat a nyersanyagokat és gépeket is, melyekkel az ipar a munkásságnak kenyeret ad. Ha nincs mezőgazdasági kivitel, nincs fejlődés sem a mezőgazdaságban, sem az iparban, sem — idővel — kulturális téren.

Arra kell törekednünk, hogy több, intenzív munkát kívánó tárgyakat termeljünk a mezőgazdaságban. Vagyis a szemtermelésről, amennyire ezt a mezőgazdaság különleges természete lehetővé teszi, át kell térni azokra az ágakra, amelyek sokkalta több munkaerőt tudnak felvenni, mint a szemtermelés és az állattenyésztés. Ilyen a kertészet, a gyümölcstermelés, ipari növények termelése stb. Az ipar súlypontját pedig a mezőgazdasági nyerstermékek feldolgozására kell áthelyezni.

A nemzetek fejlődésének csak egyik alapja a *vagyonosodás*. A másik vele egyenrangú tényező a *műveltség*. Sokan úgy okoskodnak, hogy előbb legyünk vagyonosak, azután jöhet a műveltség. De hogyan vagyonosodjunk, ha apáink ősi módján gazdálkodunk, amikor már a technikai ismeretek óriási mértékben fejlődtek? „Ma nemcsak fegyveres mérkőzésre kell gondolnunk — hangsúlyozza hazánk kultuszminisztere, gróf Klebelsberg Kunó —, hanem a népek gazdasági mérkőzésére, gazdasági versenyére is. Modern mezőgazdasági ismeretekkel és készséggel kell felszerelni magunkat az ország érdekében. A motor és traktor korában, amikor a talajkémia beleviszi a vegytant a mezőgazdasági ismeretekbe, csak néprajzi emlék már a szeretnék szántani, hat ökröt hajtani."

A nemzet vagyonosodásának előfeltétele a nemzet kultúrája. Csak a műveltebb tömeg tud okszerűen gazdálkodni, a természet erőit ügyesen kihasználni, a többi nemzettel gazdaságilag felvenni a versenyt. Ezért fejleszti minden nemzet a kultúráját, amely a termelés fokozását célozza.

A termelés munkával jár. Ebben a tekintetben ránkférne egy kis amerikai szellem, az élet komoly küzdelmeinek a vállalása. Észak-Amerika népének bámulatos nagysága éppen a munka erejében és tiszteletében, értékében és hatalmában rejlik. Az élet felfokozott működésének eredménye ott a munka. A munka szóban nálunk még mindig bennrezeg a régi világból a kellemetlen kényszerűség érzése. A munka Amerikában egyszerűen foglalkozást, hivatást jelent, amely nélkül emberi lényt el sem tudnak képzelni. Amerikában a munka a létnek, az életnek a fogalmával azonos. Ne gondoljuk, hogy az előkelőséghez feltétlenül hozzátartozik a tétlenség. Amerikában a dologtalanság, mint testi vagy szellemi fogyatékosság, szánalmat ébreszt. A magyar ideál is csak a dolgozó, alkotó ember lehet, aki akár mint elméleti tudós a laboratóriumában a termékeny igazságokat keresi, akár mint mérnök házat épít, hidat szerkeszt, gépeket tervez, csatornákat ásat, földet javít, akár mint művész szoborba vagy képbe leheli a lelkét! Ezt a mai idők munkára kész, dolgozó, cselekvő, alkotó magyarját van hivatva életre hívni magyar hazánk érdekében a cserkészet. *Horváth Károly dr.*

UJ BOTOND.

Mint egykor Botond Bizánc kapuját,
Én most az Élet-kaput döngetem.
De míg ő vad vért öntött körötte,
Én a lantom lágyan pengetem.

A Kapu hívogat kacéran:
„Lépj be, te lantos, csacsi diák!
Benn várnak fűszeres, csókos álmok
És soha nem hallott melódiák."

És máris kitárulnak páncélos szárnyai
Csábítanak, mint ölelő karok.
De én elfordítom fejem és felharsan hangom:
„Uram, én nem elnyütt életet akarok!"

„Nem ezerszer átviharzott álmot,
Nem kitaposott szennyes utat,
Mert acélos izmok irányítják léptem
S szemem a szent magasságban kutat."

„Szívemben ifjúság kalapácsa lüktet
És felörvénylik sok tavasz akarása.
Izmomon kacagva táncol a napsugár
De agyamon nem ködöl vad álmok varázsa."

Hiába csalogat a kitárt Kapu,
Én mégis mellette ostromlom a falat,
Hogy mint új Botond új rést törjek rajta
S új ösvényen járjak, hol más még nem haladt.

Lehet, hogy itt-ott vad tövis boritja,
Lehet, hogy sokszor felvérzi a testem,
De kétoldalt rózsafák virulnak
És pacsirta dalol felettem.

S én vidáman felvetem a fejem,
Kacagok s hátra csak ritkán nézek,
De látom, hogy mások új, szebb rést törnek,
S nincs sok, akit a kacér Kapu megigézett.

És mindegyik új ösvényt vág magának,
És rózsafa virit, pacsirta dalol,
Én ott megyek köztük, fel-felkacagok,
Az égre nézek. De este majd megállok valahol.

Bethlen Iván.

TUTAJTÁBOR A TISZÁN.*

Egyetlen táborunk sem igényelt olyan előkészületeket, mint az idei tutajtábor. Vízre menni nem vízicserkészeknek, és a tábor mégis igazi vízitábor legyen.

Főfeltétel volt, hogy csak 16 éven felüliek menjenek és mind jó úszók legyenek. A Vízitelep nagyszerűen előkészített bennünket. Mi el is készültünk idejében nagyszerűen, csak odahaza a papák, mamák nem akartak megbarátkozni a gondolattal. — Mi lesz, ha vihar jön, mi lesz, ha felfordul a tutaj, mi lesz, ha belefultok a Tiszába?

A vezetőség nagyon sokat törte a fejét, hogy a kételyeket, hogyan oszlassa el. A legnagyobb baj az volt, hogy egyikünk sem látott még tutajt. A szülők megnyugtatására egy értekezlet keretében kellett mindenkit biztosítani, hogy a tutajtábor előkészítésénél minden lehető rosszra felkészültünk. Vízbe esni lehetetlenség, mert a tutajt körül fogjuk keríteni korláttal. Éjszakára, vihar közeledtére kikötünk, partra szállunk s így a szárazföldön kisebb eshetőség van a szerencsétlenségek előidézésére. Ha valakinek pedig kedve kerekedik egyet úszni, felköti a mentőövet, amely egy kötélen lesz a tutajra erősítve.

Ilyen óvintézkedések előrebocsájtásával került 10 fiú vasárnap reggel Tokajba, a két híd közé, közvetlen a szép szőke Tisza partjára. Mindenkinek csak úgy ragyogott a szeme a nagy boldogságtól s főleg attól a tudattól, hogy amióta a Magyar Cserkészszövetség fennáll, ez az első tutajtábor.

Pár napi várakozás után (ami nem volt a programmban) megérkeztek a tutajaink. Azért merem így írni, hogy „tutajaink", mert a régi híres szegedi Lippay-céggel folytatott személyes és szóbeli összeköttetéseink révén ezeket a tutajokat jelölték ki táborunk helyéül.

Nagy csatakiáltás fogadta az érkező tutajokat. A rutén tutajosok pedig a nagy csodálkozástól szólni is alig tudtak. Hogy cserkészek szállnak a tutajra, azt tudták, mert még odafönt a nagy fenyők birodalmában értesítést kaptak, hogy Tokajban várjuk őket. Nagyon örültek érkezésünknek s valamennyien azon fáradoztak, hogy kiszolgáljanak. Jól beszélnek magyarul. Olyan embert, aki nem tud magyarul, nem is hoznak magukkal. Így aztán természetes is, hogy sokat tanultunk tőlük, mert mindenhez magyarázattal tudtak szolgálni. Először bizalmatlanok voltunk velük szemben, mert kócos nagy hajuk, s erősen borostás képük nem sok jót mutatott. Csak később tudtuk meg, hogy milyen csalóka az első benyomás, mert a züllött képek mögött nagyszerű lélek lakozik. Annyira megszerettük egymást, hogy mikor elhagytuk a tutajt, levett kalappal könnyezve néztek utánunk. Hogy olyan züllötteknek látszottak, annak az az oka, hogy mikor onnan fentről a kis rutén faluból elindulnak, megborotválkoznak, megnyiratkoznak, felpakolnak a tutajra egy zacskó kukoricalisztet, elkötik a tutajt, hogy ússzék lefelé, a nagy rónára. Utközben nem nyiratkoznak, nem borotválkoznak, hiszen nem is hoznak hozzávaló szerszámot. Reggelire

A konyhát az egyik kis tutajon helyeztük el.

puliszkát, ebédre puliszkát, vacsorára ugyancsak puliszkát esznek. S a kevés puliszka mellett erős munkát végeznek. Egész nap és egész éjjel eveznek azokkal az óriási lapátokkal, mert a tutajt nem szokták éjszakára kikötni, az nagy időveszteség volna.

A tutajokat 23—25 méteres fenyőóriásokból kötözik össze. Egymás mellé 25—30 ilyen gerendát kötnek; ez egy kis tutaj. Mikor a csonka haza határához érnek, akkor négy-öt ilyen kis tutajt egymás után kötnek s lesz belőle egy nagy tutaj. Az orrába három, a farába két nagy evezőt helyeznek, hogy a tutajt ezekkel kormányozhassák. Egy-egy ilyen evező hossza kb. 6—7 méter. Az evező jelleget az adja neki, hogy az egyik végére egy deszkalapot erősítenek; ez a lapát. Természetesen ezekkel az evezőkkel a tutajt gyorsítani nem lehet, csak kormányzásra használhatók. Az evezést úgy oldottuk meg, hogy a csapat a tutaj farában teljesített szolgálatot, a ruténok pedig az orrában. Így aztán elmondhatom, hogy kivétel nélkül valamennyien megtanultunk tutajt kormányozni. A ruténoknak nagyon tetszett a segítés s a jó evezősöket már keresztnevükön ösmerték. Sokszor akadt nehéz munkánk, mert szerencsétlenségünkre az idén a Tisza nagyon alacsony vízállású volt s állandóan déli szelet kaptunk, miáltal mindig a parthoz csapódtunk. Ilyenkor nehéz a tutajt a sodrásban tartani.

A tutajok összeszerelése csodásan primitív. Ősrégi módszer szerint ugyanúgy csinálják, mint valamikor a legrégibb időkben. Jó az most is! Ha régen jó volt, most is jónak kell lenni! Fiatal faágakat, gyökereket, megvernek, áztatják, égetik és úgy sodorják össze. Ebből hihetetlen erős fakötelet kapnak s ezzel kötözik szorosan egymás mellé a gerendákat.

Négy kis sátorban laktunk az egyik kis tutaj orrában. Azért az orrában, mert itt még a gerendák vékonyabbak és szorosabban fekszenek egymás mellett, tehát a felület sokkal egyenletesebb, mint a farában, ahol néhol a gerendák között akkora rés tátong, hogy bele lehet csúszni.

* Szívesen közöljük a fenti leírást, mint egy „ősi" magyar vándor cserkésztáborozás felújításának kedves bizonyságát. Bizony jó volna ha tapasztalt, ügyes vízicserkészek egy-egy ilyen utat is csinálnának jövőre.

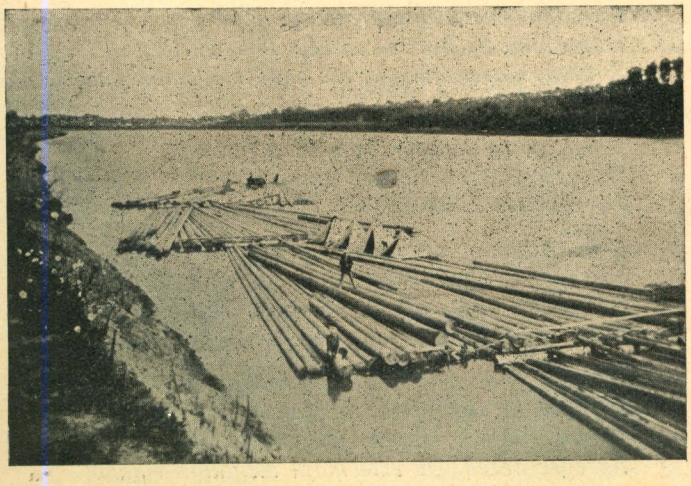

A tutaj farát a parthoz kormányoztuk.

A másik kis tutajon volt a konyhánk elhelyezve, úgyhogy a gerendákra agyagos földet szórtunk s erre állítottuk kis hátizsákban hordozható s laposan összecsukható tűzhelyünket. Ivóvízül a Tisza szolgált s bizony nem volt mindennapi látvány, hogy úgy ebéd után ráhasaltunk a tutaj szélére s ittunk a Tiszából. De jó vize van! Sok falu csak Tisza-vizet iszik, mert kútvize rossz. Van egy öreg halász Szederkényben, aki még mást, mint Tisza-vizet nem ivott soha életében.

A beszerzést is egészen különösen oldottuk meg. A beszerzők felöltözködtek útrakészen s mikor egy falu közeledett, akkor a tutaj farát a parthoz kormányoztuk, hogy az a parthoz csapódjék, miközben a fiúk kiugráltak. Előre siettek a faluba, bevásároltak s a falu végén megvárták a tutajt, aminek a farát megint a parthoz csavartuk, hogy a beszerzők felszállhassanak. Kénytelenek voltunk így csinálni, mert minden beszerző helyen kikötni nem lehet. A tutaj kiötése hatalmas munka és amellett nagy időveszteség. Ezek után mondanom sem kell, hogy a tutaj milyen gyorsan megy. A minálunk elért legnagyobb sebesség óránként 6 km volt, de volt olyan hely is ahol csak 1 km sebességgel hasítottuk a vizet. Sajnos, de így volt! Tavasszal, nagyobb vízálláskor természetesen sokkal gyorsabban folyik.

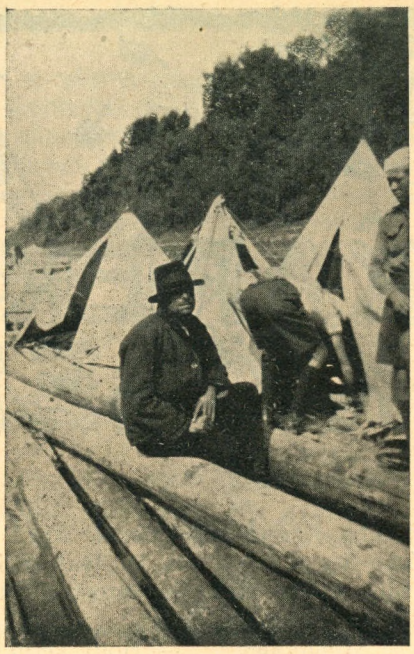

Négy kis sátorban laktunk.

Tutajos utunk 9 napig tartott. Ezen idő alatt 280 km-t tettünk meg nyugodt méltóságteljes menetben. Mert a tutajnál biztosabb, nyugodtabb utazást el sem tudok képzelni. Arról leesni lehetetlenség. És ha valaki leesik? Vízbe esik! A villám nem vág bele, mert az elektromosságot a víz sokkal jobban levezeti, mint a tutaj, tehát a vízbe csap bele. Igy aztán az itthon kieszelt óvintézkedéseket egyáltalán meg sem valósítottuk. Egyedül s legjobb óvintézkedés, ha a fiúk jó úszók, nyugodt természetűek s ha fürdenek csak párosával fürödhetnek, akkor ugyanis egymásra ügyelnek. Vezetői engedély nékül pedig egyáltalában nem szabad fürödni! A tutajon ezek a szabályok okvetlen fontosak, mert az állandóan mozgó tutaj mindig más, ismeretlen vízben jár.

Egy pár nagyon kedves, hangulatos, dalos estét tartottunk a tutajon. Az ének szállt messze a vízen, a sík vidéken, úgyhogy a kilométerekkel előttünk haladó tutajokon is hallgatták mély áhítattal a régen hallott kedves magyar nótákat rutén barátaink.

Bizonyára akad csapat, amelyik követője lesz ennek a tutajos útnak, amelyik nem csak mint mozgótábor, hanem mint regős út is számításba jöhet, mert ha valahol nagy szükség van a regősökre, akkor ezekben a kis falucskákban nagyon nagy szükség lenne rájok. *Szabó Lajos 114.*

MESÉLT AZ AVAR...

Ma halk mesét mesélt a vén avar . . .
— — — — — — — — —
A csendes órák titkon felkerestek.
Hervadt virágok elszállt illatával
Köszöntöttek az őszi alkonyatban
S a röpke álmok halk parancsszavával
Öleltek át: álmodj, öreg diák . . .
Rég mult időkből halk melódiákat
Dúdolt, dalolt a csendes esti szellő . . .
(A régi templom álmos, vén ölében
Igy zúgott tán az alkonyok sötétjén
Az orgonának zengő, mély szava . . .)
S az őszi este visszavitt a multba . . .
A vén Diák-út ott a vár tövében
A messzeségből mintha integetne . . .
Az Óház esti ködbe burkolózott
S a Gyöngyös partján zúg egy vén malom . . .
. . . Az „Alma Mater" jaj, de messze van már . . .
(Vajjon ki ül az ablakmenti padban,
Hol én álmodtam annyi délelőttön,
Mig künn a szél a hópihékkel játszott,
Vagy röpködött sok elszáradt levél? . . .)
— — — — — — — — —
A csendes órák újra felkerestek . . .
Hervadt virágok elszállt illatával
Köszöntöttek az enyhe alkonyatban
S a röpke álmok halk parancsszavával
Öleltek át: álmodj, öreg diák . . .
S a lelkem titkon messze földre kószált.
Végig osont a régi szent világon . . .
És viszacsengtek mind a régi hangok,
Száraz virágok újra illatoztak . . .
(A régi gyermek visszajött titokban . . .)
— — — — — — — — —
És halk mesét mesélt a vén avar . . . *Lévai Alajos.*

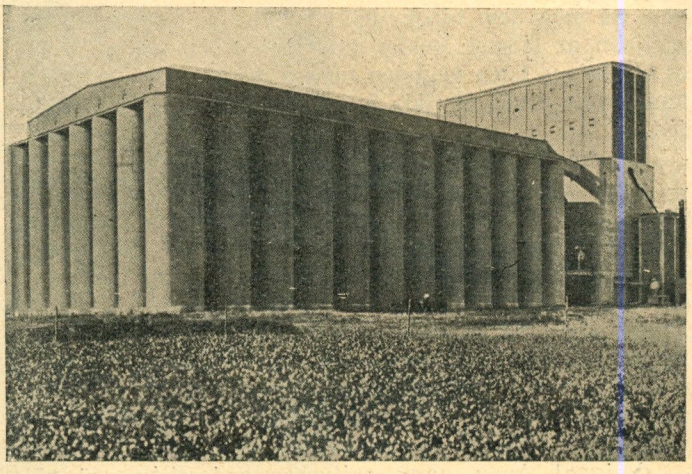

Nem az athéni Akropolisz egy részletét ábrázolja ez a kép, hanem egy Amerikában készült magtárt, melynek anyaga a modern építészetben annyira kedvelt cement.

A jó öreg Nap hiúsága már szinte nevetséges. Kézzel-lábbal fiatalnak tetteti magát. Október járja, de a bőséggel áradó napsugár májust hiteget. Pedig hiába! A föld már ruhát váltott: a reményzöld selymet eltette a nehézfedelű ládafiába, lavendula közé s most szomorkás, özvegyszín, rozsdásbarna bársonyköntösét öltötte magára. A bő rokolya lilásbajátszó ráncaiból állott, kriptaszagú lehellet csapódik felénk.

Aranyszőkéből őszesre fakult haját sejtelmesen csillogó ezüstszálakból szőtt fátyollal kötötte be, mivelhogy estenden már csipős fuvalmak settenkednek elő a völgyfenékbe símuló erdőkből.

Félig lekopasztott fákról halk zizzenéssel hullik a levél. Szél se fújja, madár se rezzenti: azért csak hullik, hulldogál. Egyebet, hogy is tehetne? Az ideje eljárt!

— Hát azért ezt nem értem, öregem! — bökte ki némi morfondirozás után Miska, amint kettesben ott bandukoltak az avarlepte erdei ösvényen.

— Min rágódsz már megint, öcskös? — kérdezte Péter a vállal kisebb legénykétől.

— A természetrajz-órán annyiszor hallottam már, hogy így meg úgy a természet nagyon tökéletes berendezkedés, a természet csupa célszerűség és takarékosság, aztán meg itt van, ni!

— No, hát mi van itt?

— Ez a levélhullás. Sok-sok millió levél, a fának talán legrejtelmesebben megalkotott része most itt zörög a lábunk alatt hullottan, szárazon, hasznavehetetlenül. Nem kár ennyi anyagért, színért, formáért? Hol itt a takarékosság?

— Sok dolog érthetetlen az emberi észnek, pajtáskám, hanem az még nem bizonyíték az isteni bölcseség ellen. Legfeljebb az látszik belőle, hogy a mi értelmünk araszos a fölséges Isten végtelen tudása mellett . . . De azért a lombhullás titkát egy kis fejtöréssel magad is megfejtheted.

— Azt már bajosan! — legyintett hitetlenkedve a kicsi.

— Csak bátorság, fiatalember! Lássuk csak, mire megyünk ketten? Emlékszel-e, mikor a mult nyáron nálatok voltam, édesanyád a vacsora végeztével megkérdezte, hogy jóllakott-e mindenki? Megnyugtattuk, hogy nem kérünk többet. Erre ő fogta a vajat, sajtot, gyümölcsöt, miegymást, kivitte a kamrába, rátolta az ajtóra a reteszt, a lakatot, bezárta és a kulcsot az övébe akasztotta . . . Ugy félóra mulva meggondoltad a dolgot és nyaficskálni kezdtél, hogy biz' még egy darab vajaskenyeret kibírnál. Tudod-e még, mi volt a válasz?

— Ó, igen! Anyu nagy erélyesen a derekán csüngő kulcscsomóra csapott, mondván, hogy az evés ideje már elmult, a kamrát bezárta s ha az úrfi éhes, hát majd reggel ehetik. Anyú mindig ilyen. De mi a csudának melegítesz fel ilyen régi leveseket?

— Azért, picikém, hogy jobban megértsed a levélhullást.

— Hogy kerül ez a kettő össze? Nem értem!

— Dehogy is nem! Napközben, azaz nyáron a fák is, meg a levelek is vigan táplálkoznak, mert bőviben vannak a napfénynek.

— Igen, mert a napfény segítségével változtatják át a levelek a szervetlen táplálékot szervessé.

— Kitűnően van, kis öreg! A fénnyel pedig különösen a mi éghajlatunk alatt takarékosan kell bánni. Lomblevelű fáink legnagyobb része valóságos technikai világcsodája az észszerű, leleményes takarékosságnak. A jó Isten műveit bezzeg nem kell időnkint racionalizálni. — Gondold csak el, micsoda feladat volna az a legügyesebb mérnök számára is, egy-egy vadgesztenyefa 4500 levelét, vagy egy fiatal juharfa 14.000-nyi csipkés lombját akként beállítani, hogy valamennyi hozzájusson a neki szükséges fénymennyiséghez. Ez a csudálatos fénygazdálkodás határozza meg a fák koronájának az alakját is. Ezért gömbalakú a tisztáson vagy réten szabadon álló fa koronája, míg ugyanaz a fa többedmagával, fasorban egészen másként alakul, a fény felé ferdül. Bizony az Ur bölcseségének szédületes mélysége tárul fel előttünk, ha megfigyeljük, miként ritkulnak az ágak és gallyacskák a fakorona belseje felé. A kevésbbé megvilágított helyeken nem fakadnak rügyek, míg a fényérte részeken annál bőségesebb az ág- és levélképződés. Itt ismeretlen a túltermelés.

— No, jó, eddig rendben van. De ha a levelek amúgy is célszerűen helyezkedtek el, akkor miért hullanak le?

— Azért, mert eljön az este: az ősz s a nyáron át fényben duskáló levelek is koldusbotra jutnak. Alantabb jár a Nap s a nappalok is rövidebbek. A levelek kevesebb fénnyel kevesebbet bírnak termelni. Lassankint kiderül, hogy már a saját kenyerüket sem tudják megkeresni. Már pedig szigorú törvény, hogy csak addig nyujtozzunk, ameddig a takarónk ér és aki nem dolgozik, ne is egyék. Mielőtt az éhenkórászok a közös erővel felhalmozott tartalékkészletekhez nyúlhatnának, a fa rideg üzleti alapon elreteszeli az éléskamrák ajtaját — vékony parafaréteg képződik a levélszárak végén — csipiszt mutat az ingyenélőknek és azzal adja ki az útjukat, hogy az etetés folytatása tavasszal következik . . .

— Azért hullik le hát olyan könnyen ősszel a levél, amit nyáron a legvadabb förgeteg sem bír letépni!?

— Persze, testvérkém! Ilyenkor elég egy erősebb harmat és reggelre valóságos levélszőnyeg borítja a földet a a fa alatt.

— Hát szóval végeredményben mégis csak a szemétre kerül a sok levél!

— Ne okvetetlenkedj, Miska. Az imént a takarékosság hiányát sirattad. Bebizonyítottam, hogy a levélhullás éppen a legnagyobb takarékosság és bölcs előrelátás következménye. Te pedig még mindig a régi nótát fúvod? Szemétre kerülnek!! Hogy mondhatsz ilyet? A természetben nincs szemét, azt csak a barbár kirándulók és egyes csapnivaló cserkészek csinálják. Mondd, mi történne a teljes lombú fával az első havazásnál, hogy az őszi viharokról ne is beszéljünk?

— Hát bizony egy-egy jóféle gesztenye-levélen megállna vagy egy lapát hó . . . !

— Nem is tartaná az az ág sokáig a terhet, hanem letörne. Erre is jó tehát a levélhullás. De jó az egyébre is.

— Például?

— Például megfigyelted-e, milyen a színe a legtöbb őszi magtermésnek az erdőben? Értem a diót, mogyorót, makkot, fenyőtobozt . . .

— Amolyan fakóbarna!

— Azaz olyan, mint a lehullott lomb színe. S azt hiszed, hogy ez véletlen? Ne félj, az élénkszínű, könnyen észrevehető magvakat mind elhordaná a mókus és egyéb magon élő társaság s lassan kipusztulna a cserjés meg az erdő. Tudniillik, ha a természet magárahagyatva, emberi beavatkozás nélkül fejlődnék. Igy azonban a hasonlószínű avarban a lehullott mag elkerüli a héjaszemű éhesek figyelmét s tavasszal szépen kikél. De van még tovább is!

— Tán csak nem? Hisz már ez is tengersok, hallod!

— Az „uraságoktól levetett" levelekből pompás, meleg „rongypokróc" készül a nagy fák gyökereire, amelyek ennek híjján alighanem megreumásodnának a télen. Végül . . .

— Végül? Már azt hittem, hogy nincs is vége a sok csodának.

— Végül a hólé elkorhasztja a lombtakarót, a szerves vegyületek bonyolult összetétele szervetlen elemeire bomlik, gazdagon megtrágyázza a fát, amely egykor oly könyörtelenül lerázta magáról . . .

— S néhány év mulva talán újra levél lesz belőle!

Velősy Elek.

AZ ANGOL VILÁGBIRODALOM TÜKRE — A CSERKÉSZTÁBOR.

Pompás angol bitumenes úton röpít az autó Délanglia legnagyobb kikötője, Southampton felé. Jobbról és balról fehér foltok villanak elő, melyek a gyönyörű zöld mezők egyhangúságát egy pillanatra elevenné varázsolják.

— Mi az a sok sátor? — fordulok Mister Lark-hoz, angol cserkésztiszt barátomhoz — talán hadgyakorlatot tart itt az angol hadsereg?

— Dehogy — válaszol mosolyogva — ezek mind cserkésztáborok.

— Hihetetlen! — morfondirozok magamban, — hogy percenként néha két tábort is lássak.

— Tudja kérem — riaszt fel gondolkozásomból Mr. Lark — nálunk nemzeti ügy a cserkészet, mert az angol birodalomnak olyan fiúkra van nagy szüksége, akik mindenütt megállják majd helyüket.

— Igen, értem! De miért hangsúlyozza olyan nagyon a szükségességet, hiszen egy olyan birodalom, mint Anglia...

— Lássa kérem, nincsen igaza. Minden nemzetnek más a sorsa! Nézze azt a fiatal cserkésztisztet ott a kormánynál, aki autónkat vezeti. Most harmadéves műegyetemi hallgató. Szemem előtt nőtt fel. Jövőre végez s már van állása Irakban, az iraki petróleum társaságnál. Messze idegenben kell egyedül megállani helyét, ez igazi cserkészfeladat . . .

Mr. Larknak igaza volt! Ebben a pillanatban nagyon irígyeltem Angliát, mert arra gondoltam, vajjon nálunk otthon hány harmadéves technikus tudja előre, hogy egy év mulva lesz biztos állása s nem kell diplomájával zsebében koplalnia.

— Még öt perc és ott leszünk! — figyelmeztetett Mr. Lark.

S ténylegöt perc mulva szemeink előtt kibontakozott a tenger s egy öblénél, gyönyörű tisztáson, Mr. Lark csapatának tábora. Középen az árbócrúdon hatalmas angol lobogó, alatta valami, kicsiny piros-fehér-zöld.

— Csak nem? — pillantunk össze Bődy Zoli és Pinezich Jenő barátaimmal, kikkel már több, mint egy hete léptük át a magyar határt. Amikor közelebb érünk, sejtelmünk tényleg valóra vált. Magyar liliommal és szent koronával ellátott cserkészzászló fogadott az angol tengerparti táborban! Mennyi gond, mennyi fáradság lehetett úgy beszerezni, hogy mi ne tudjunk róla. Valahogy érezni kellett, hogy angol cserkészek között a magyar cserkész nem idegen, még kevésbbé ellenséges ország fia, hanem testvér, barát, sőt talán bajtárs.

A fiúk harsogó hip-hip-hurrá-zása fogad. Csupa barátságos arc, mosolygós szem s bátor tekintet.

Először az árbócrúdhoz megyünk, ahol tisztelgünk a két nemzet zászlójának. Lerakodunk, elhelyezkedünk s miután délutáni teával is megkínáltak, Mr. Lark összehívja a fiúkat. Röviden bemutat bennünket s befejezésül ezeket mondja:

Két legjobb fiatal barátom a 7. sz. Medvey-csapatból.

— Ezek a cserkészvezetők abból az országból jöttek, melyben annak idején olyan szívesen fogadtak engem. Sokat beszéltem már nektek a magyar cserkészek kedvességéről. Nem a világváros London érdekli őket, nem nagy táborokat és csapatösszevonásokat akarnak látni, hanem az angol cserkészfiúk mindennapi életét. Legyetek hozzájuk kedvesek és gondoskodjatok róla, hogy az angol fiúról és az angol cserkészről jó emlékeket vigyenek haza.

Mr. Lark befejezte rövid beszédét s most a fiúkat mutatta be.

Egymásután ismerjük meg Hyde Stephant, a „Sirály"-örs

Reggeli fürdés után a tengerparton.

vezetőjét, Hardy Charlest a „Fecskék" első emberét és Reed John-t, aki ma nyerte meg a legtisztább sátorért és legrendesebb konyháért a kitűzött díjat a „Kakuk"-örssel.

Lassan esteledni kezd, hiszen kilenc felé jár az idő. Otthon már ilyenkor csak lámpával lehet boldogulni, itt még egészen világos van.

Az öreg tölgyekkel határolt tisztáson túl feltűnik a végtelen óceán, balra Southampton füstölgő gyárkéményei, jobbról pedig a legkedvesebb angol week-end kirándulóhely: Wright-sziget.

A távolban feltűnik egy hatalmas óceánjáró. Utja a tábor és Wright-sziget között vezet el. Igy közel a szárazföldhöz látszik csak, milyen óriási.

A tábor lassan lecsendesedik, az óceánjáró lassan eltűnik, a Cowed hadikikötőben horgonyzó hadihajók kimagasló kéményei látszanak csupán. Minden csendes, csupán a közeli öbölben horgonyzó dúsgazdag angol lord állandóan befűtött luxusjachtján tör fel a kéményen a felesleges gőz.

Mi is nyugovóra térünk s angol módszer szerint leterített gummilapjainkon elnyúlva, betakarózunk. Elhangzik a lefuvás s jó cserkészekhez képest mi is elhallgatunk.

Az angol fiúk edzettsége.

Másnap reggel nagy érdeklődéssel merültünk bele az angol tábori élet hullámaiba. A kifejezést szószerint lehetett érteni, mert éppen dagály volt, remek fürdési alkalom kínálkozott az öbölben.

Meg kell vallanom, hogy a felette hideg tengerben a második úszási menetet csupán „nemzeti becsületünkért" tettem meg. S utána a törülközés! Hideg, szeles idő, s napsugárnak semmi nyoma.

Itt láttam először, hogy az angol fiúk sokat emlegetett edzettsége tényleg nem mesebeszéd, hanem valóság.

S a véleményem csak erősödött az egyhetes táborozás alatt! Magyar embernek nehéz az angol időjárást megérteni. Mi is egy roppant meleg magyar nyár után csöppentünk olyan kétnapos esőbe, hogy a legszebb mezőn is lépésünkre víz jött elő a földből. S ezek a kisemberek, kiknek felszerelése a miénknél kezdetlegesebb volt, nemcsak éltek, hanem nevették az időt.

A sátorban nem szalmazsákon aludtak, pusztán leterített gummilap védte meg őket a talaj nedvességétől. Főzésnél, mely sátor nélkül szabadban örsönként külön történt, alaposan megáznak, a füst csípi szemüket, de jókedvvel csinálják.

Tisztaság a táborban.

A tábori életben először furcsának tűnt fel a mi tábori használatra szánt szürkére festett csajkánk az angol fiúk fehér zománctányérja és pohara mellett. Később azonban láttuk, — hiszen táborozás közben a szomszédos táborokat is meglátogattuk —, hogy ezt a tisztaságot, amit egy átlagos angol táborban az étkezés körül megkívánnak, fehér zománceszközök nélkül elképzelni sem lehetne.

Minden nyolc fiúból álló örsnek van külön asztala és ülőalkalmatossága. Minden étkezésnél, a reggeli „breakfast"-nél épp úgy, mint a déli „lunch"-nél, a délutáni teánál, vagy az esti „diner"-nél minden asztal a legszebben megterítve, kés, villa, kanál a helyén, ragyogó tisztaság mindenütt.

Ha egyszerű vajaskenyér a menü, azt tányérból eszik s utána melegvízzel elmosogatnak.

— A tiszta fiú életének minden cselekedetében tiszta lesz! — mondta egy alkalommal Mr. Wilson, az angol vezetőképzőtábor állandó vezetője.

Ez a mondat magyarázza meg az angol cserkészek néha túlzásnak tűnő tisztaságszeretetét. Azonban tartalma méltóan sorakozik egy világnemzetet mozgató gondolatok közé.

Az angol fiú alkalmazkodása.

Southamptoni táborunk felette érdekes helyen volt. A tengerpart melletti hatalmas magánterületeken öblök nyúlnak be a szárazföldre, melyekbe dagálykor zúgva ömlik visszafelé a víz. Igazi nagy erdő azonban nincs a közelben.

Egyik reggel látom, hogy Hyde örsvezető barátom valami fekete dolgot rak a tűzre.

— Mit teszel a tűzre, Stephan?

— Coxot!

— Coxot? — csodálkoztam — dehát miért nem fával fűtötök?

— Tetszik tudni, nálunk Angliában igen kevés a fa, de szenünk sok van. Most is sokezer szénbányász van munka nélkül. Igy hát nemzeti kötelességünk a hazai anyagot fogyasztani.

Hyde barátom szavait azért jegyeztem ilyen jól meg, mert az jutott eszembe, hogy ha hazánkban mindenki így gondolkoznék, nem kellene magyar iparpártolásról beszélni.

A fahiány pótlására sok más szellemes tökéletesítés is volt látható. Igy az asztalok lapját nem deszka fedte, hanem vékony lécdarabok összezsinegelt sorozata. Használat után összegöngyölték s félretették. A táborba már készen hozták s a jövő s még talán a következő évben is azt fogják használni.

Az étkezés és főzés.

Feltűnő, mennyire más az angol főzés. Általában sokat főznek és bőven táplálkoznak, azonban gyorsan elkészíthetőkkel és főtt ételekkel. Rántás, fűszerezés nem okoz gondot, mert ez a só kivételével ismeretlen.

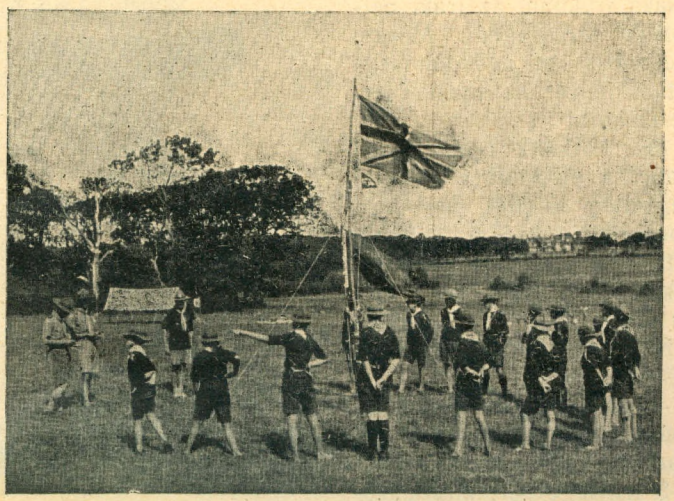

A csapat feláll az angol és magyar zászló körül.

A reggeli felszerelésvizsgálat.

Ez a főtt krumplinál még hagyján, azonban a húsneműeknél már magyar gyomornak meglehetősen szokatlan. Pótolja ezt a sokféle üvegben asztalra tett „szósz“ és az elmaradhatatlan mustár.

— Zoli, hová mégy! — rivaltam rá egy reggel dr. Bődy Zoltán barátomra, aki a reggelizőhely felől a szomszéd tábor felé irányította lépteit.

— Kérlek alásan, átmegyek megnézni a szomszéd tábort.

— De miért éppen most, amikor éppen reggelizni kezdünk.

— Tudod kérlek, én félek, hogy nem tudom ma már lenyelni a „porridge“-nek nevezett valamit — — sírta el keservét hű barátom.

Nálunk otthon azt az ételt „zabpehelynek“ nevezik s igen tápláló eledel, tejjel, cukorral stb. De vízbe főzve! Brr! Tényleg csupán presztízskérdésből ettük meg.

Az ehhez hasonló, nálunk felette elterjedt tejberizst tej nélkül főzték.

Még szellemesebb megoldás, amikor puddingot készítenek. A tésztát összegyúrják mazsolával. Azután kendőbe teszik s vízben főzik. S talán mondhatni, hogy az összes angol ételek között ez ízlett a legjobban.

Játék.

Az angol tábori élet legfőbb mozgatója, kitöltője és hajtóereje a játék.

A közmunkát nem végző fiúk — kicsi és nagy egyaránt — minden szabad percüket a játéknak szentelik. Megindító látni azt a figyelmet, mellyel annak minden egyes mozzanatát kísérik. Halálos komolyság és végletekig menő korrektség jellemzi az angol cserkész játékát.

Nemzeti játékok természetesen a „kriket“ és a mi „nagy métánkhoz“ hasonló, különösképpen elterjedt „baseball“.

Sokféle nemzetiségű táborban megfordultam eddig. Ilyenkor a legelső kérés az autogramm szokott lenni. Követi ezt az árvalányhajunk elcserélése. Itt az angol táborban, mikor már alaposan összebarátkoztunk — mást kértek a fiúk:

— Tanítson meg bennünket, Uram, egy magyar játékra!

S a régi „longa métát“ hamarosan nagy kedvvel játszotta a gillinghami Medvey-csapat minden tagja.

A tábor programmja.

A tábor parancsnoka igyekezett mindennapra valami érdekességgel meglepni bennünket. Egyik nap a beauleu-i régi apátságot tekintettük meg, a másik nap a közeli Gins-farmot, melynek tehetős tulajdonosa keménygallérban maga fejte 27 tehenét. A harmadik nap Southampton kikötőjét néztük meg óriási úszódokkjával s a nagy útjáról befutott „Olimpic“ óceánjárón töltöttünk vagy két órát.

Esténként tábortűznél vagy a parancsnoki sátorban gyülekezett a tábor. Vidámság és komolyság váltakoztak. Befejezte vallásos ének s lelkiismeretvizsgálat imádsággal.

Mi teszi az angol nemzetet naggyá?

Élve az angol fiúk tábori életét, állandóan összehasonlítást kellett tennünk a magyar fiú és az angol fiú, a magyar cserkész és az angol cserkész között.

S most, amikor közelről, a hétköznapi életben együtt élve láttuk tábori életüknek minden részletét, sok minden eddig érthetetlennek és helytelennek tűnő tulajdonságok magyarázatot leltek.

Az angol fiút elsősorban *edzetté* nevelik, hogy akár „Irakba“ kerül petróleummérnöknek, akár kanadai hideg tájékra, mindenütt megállja helyét. Éppen ezért állandóan olyan feladatok elé állítják, amely próbára teszi *alkalmazkodó* képességét. Életének nyugodtságát a végletekig menő tisztasággal igyekeznek biztosítani. S az egésznek legfőbb eszköze a játék: a *„Nagy Játék“*, amint híres írójuk, „Kipling“ állandóan nevezi, s ebbe mindent beleadnak, amit csak tudnak.

— Mire nevelik hát az angol cserkészeket? — kérdeztem az utolsó napok egyikén.

— A válasz mindössze egy karmutatás volt a tábor közelében horgonyzó, állandóan fűtött kazánokkal álló milliomos jachtján.

Az angol cserkésznek állandóan készen kell állnia, hogy *bármikor, bárhol* és *bármikép* megoldja feladatát, melyet nemzetének sorsa eléje szab!

Ezt a gondolatot adták útravalóul a gillinghami cserkészek. S azóta más szemmel tekintek Angliára.

Sztrilich Pál.

Az R. 101. pusztulása. Az október 5-re virradó éjszakán motordübörgés verte fel álmából egy kis francia városka lakosságát. S amint ablakukon kitekintettek, ott látták maguk felett az őszi esőben megcsillanó, fényesen kivilágított léghajót, az R. 101-et, Anglia büszkeségét. Pár pillanat mulva pedig óriási lángtenger vörös fénye csapott ki a közeli erdőből és rémülten rohanó emberek jelentették, hogy a levegő királynéja, a büszke óriás lezuhant, felrobbant és maga alá temette a lángsirba 50 utasát is. India volt az út végcélja, ahol ekkor már szorgalmasan ácsolták az égbenyúló kikötőoszlopot. De az R. 101. nem jutott el odáig! A szélvihar, a zivatar megelégelte dicsőségét, hatalmas testét visszanyomta a földre, ahonnan elszakadt. Azután hozzájuk csatlakozott a negyedik elem is: a tűz, ronccsá-porrá hamvasztotta az emberiség büszkeségét és belefojtotta alkotóját is: az embert. Az emberi erő és a természet örök harcából most ez utóbbi került ki győztesként. De holnap lehet, hogy újra indul a küzdelem és az R. 101. roncsai felett talán már holnap ott látjuk lebegni követőjét, az R. 102-t.

K. L.

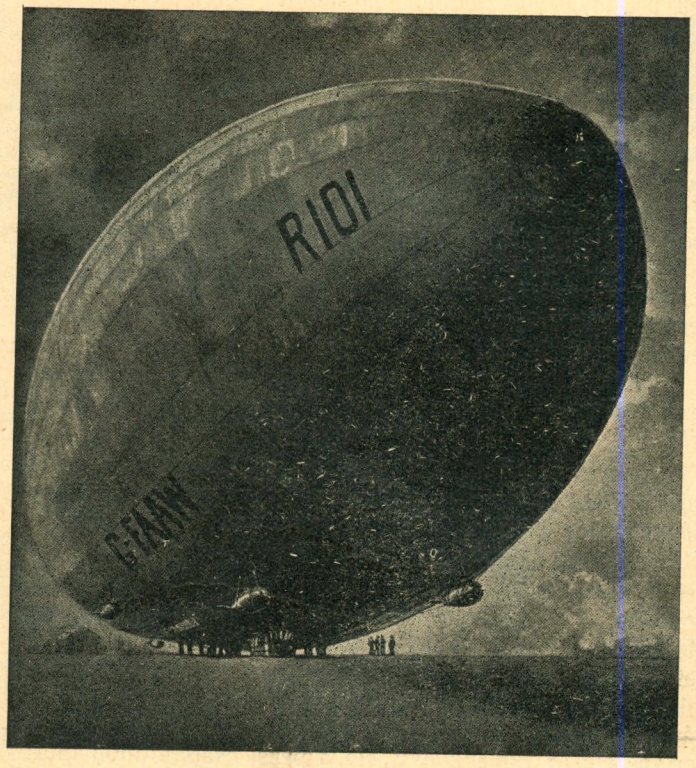

Az R 101, a világ legnagyobb léghajója.

AZ OTTHON MŰVESZETE

BINDER

Hogy az alapján kezdjem, mielőtt az otthonművészetről mesélnék, beszélgessünk egy kicsit magáról az Otthonról. A csapat otthona az örs családi otthona. Mert mit is értünk e szó alatt: Otthon? Benne van magában a szóban. Ott vagyunk hon. — Az Otthon az Énünk folytatása. Amilyen az Otthonod, olyan vagy Te is. A lelked bélyege reá van nyomva minden darabra, rendezett vagy rendezetlen lelki életedről mesél az íróasztalod, a munkapadod. Olvasni lehet abból is, hogy milyen képet akasztasz a falra, hová akasztod, hogy van berámázva, s így tovább, minden mond Rólad valamit.

Csaknem korlátlan úr vagy e kis birodalmadban. Ura vagy a térnek, a formának, a színnek, a fénynek, a hangulatnak; harmóniát, derűt teremthetsz, rávetítheted lelked speciális értékét: *az egyéniségedet.*

Tudom, hogy sokan azt gondolják, lemondóan legyintve: Otthonművészet? — hisz Otthonunk sincs! Szomorú, hogy így van ez, de nem jog a lemondásra, a megnyugvásra, a kicsinyhitűségre!

Fiúk! Legyetek varázslók, legyetek kőtörők, s ha kell legyetek vályogvetők, ácsok, mázolók, asztalosok, könyvkötők, iparművészek s teremtsetek a földből vagy akár a föld alól is Otthont magatoknak!

De ne elégedjünk meg akármilyen otthonnal. A cserkészotthon legyen művészi. Az otthonművészet az iparművészetnek az az ága, mely a lakás és annak közvetlen környéke — a kert, az udvar — művészi, a kor követelményeinek megfelelő, praktikus, kényelmes berendezését tűzi ki céljául. S mindez „művészien" olcsó is legyen. Tisztában vagyunk ugyanis azzal, hogy mi, szegény csapatok még szegényebb cserkészei nem indulhatunk az iparművészek sokszor álomba illő tervei után, de a körülményeknek megfelelő összhangot, *harmóniát* teremthetünk, *stílust* vihetünk a legkisebb pincehelyiségbe is.

Céltudatossággal, kitartóan kell dolgoznunk, hogy gondosan kidolgozott tervünk lassan-lassan megvalósuljon. És ha egy-két, vagy csak öt év alatt lesz is az Otthonunk az, aminek elképzeltük, nem baj, annál értékesebb lesz, annál nagyobb lesz az összefogó varázsereje. Felébred bennünk a szeretet az Otthon minden kis darabja iránt, hisz magunk fabrikáltunk, dolgoztunk rajta vagy két hónapig.

Bele kell vinnünk az Otthonba az Ifjúság hangulatát, derűjét, a családi otthon meghittségét, melegét, mert ha ezt nem tesszük, akkor cserkész-laktanya, cserkész-tanterem, cserkész-műhely lesz az a helyiség, de Otthon sohasem. A cserkészotthon legyen elsősorban *magyar,* azután legyen *Otthon,* s természetesen feleljen meg a *cserkészcélnak.*

A magyar cserkész, a magyarabb magyar otthona miért van híjjával az értékes magyar népművészeti elemeknek? Népünknek a külföldiektől mindig megcsodált ősművészetét miért nem akarjuk mi meglátni?

Minden vidéknek megvan a maga jellegzetes művészete, szokásai. A nép lelke minden falura reá van bélyegezve. Mennyire kedves volna, ha a Mátra-vidéki csapatotthonokban megtalálnánk a palóc, áttört, alakos mintájú bútorokat. Vagy az alföldi cserkészotthonban magyaros faragású és festésű lócára telepedhetnénk, s az asztalfiából kerülne elő az Emlékkönyv. Ha a pécsi csapatotthon falát baranyai és tolnamegyei mázas cseréptányérok, korsók, kancsók díszítenék. Minden Otthon egy-egy kis néprajzi múzeum lenne.

Nekünk *magyaros Otthont* kell teremtenünk!

Hogy könnyebben megérthessük egymást, egy konkrét esetre hivatkozva próbálom röviden elmesélni, hogy is gondoltam én ki, hogyan rajzolódott elém az a tulipános, faragásos, szép magyaros Otthon?

A csapatunknak — iskolai csapat lévén — volt egy egész rendes Otthona, az egyik kis tanteremben. Azonban egy napon felmondott az Igazgatóság, mert szükség lett erre a helyiségre is. Hogy ne maradjunk egész hontalanok, szép csendesen átpakkoltak egy barátságtalan zúgba. Hogy milyen volt ez? Egy kétszázéves öreg iskolának boltíves, sötét, rácsos ablaku lomtára. A fiúk orra lógott, de segíteni a legtöbb jóakarattal sem lehetett. Végre mentő ötletem támadt. Leültettem a fiúkat és programmbeszédet tartottam.

Azon kezdtem, hogy ideálisabb helyet el sem tudok képzelni Otthonnak. Elővesszük a cserkészleleményességet, s olyan Otthont teremtünk, hogy csodájára fognak járni. (Persze volt erre nagy csodálkozás.)

Mindenekelőtt kitakarítunk, kimeszeljük a falakat hótiszta fehérre s máris nem lesz sötét. Azután tervezünk, készítünk magyaros bútorokat.

Először is kell egy asztal, meg valami ülő alkalmatosság, de mind a harmincunk részére. Hát ez úgy lesz, hogy az ablak melletti két sarokban körül a fal mellé szépen faragott lócát építünk, de úgy, hogy alája még jó pár támla nélküli széket helyezhessünk. Ezek előtt fog állani a fiókos asztal. Az asztal külső felén 3—4 szépen faragott szék fog állni. Ilyet helyezhetünk a fal mellé mindenütt, ahol más bútor nem áll. A Parancsnok úrnak külön támlás-karos széke lesz, mely a másik sarokban fog állni. Mintája ennek a székely „perosztószék". Kandallót is csinálunk, amelyet téli estéken körülülhet a meseváró kiscserkész-sereg. A kandallóba „tüzikutyát" kovácsolunk.

Az ablak alá tesszük a tulipános-ládát. Sok cserkészholmit lehet ebben elrakosgatni. Az ablakra fogunk egy szép, faragott farácsot alkalmazni, de úgy, hogy nyitható legyen. Szépen fog ez illeni a színes *virágokhoz,* a cifra viráglétrákra futó zöld indákhoz. A sarokban a falra egy sarokszekrényt akasztunk. Ez lesz a mentőszekrény. A könyveink számára készítünk egy magyaros szekrényt, egy üveges almáriomot, ami illeni fog ebbe a környezetbe s a célnak is meg fog felelni. Két oldalt a könyvek fognak sorakozni. Természetesen az egyik örs művészkedni fog e téren s minden könyvünket nagyon szépen beköti. A középen a népművészeti gyüjtésünk értékesebb és nekünk kedves darabjai lesznek, mint egy vitrinben, összegyüjtve. Itt lesz a hímes tojás-gyüjtemény, amit husvétkor gyüjtünk a falukban, itt lesz egy-két szép népies hímzés, faragás, mézeskalácsok stb. A falon egy polc lesz a mázas tányéroknak, köcsögöknek, kancsóknak. Világítani böndőlámpással fogunk. Az asztalra kerítünk egy matyóhímzésű kis terítőt, (de nem műselyemből, hanem régi gyapjúfonalasat.) Erre állítunk egy festett-mázas cserépköcsögöt vázának. Virítani fog ebben a tavasz-nyár-ősz minden virága. Fogasokról sem feledkezhetünk meg.

A tervek nagy lelkesedéssel találkoztak. Ragyogott a fiúk arca, máris fúrni, faragni szerettek volna. Ekkor azonban valaki beledobta a jégdarabot a nagy felbuzdu-

lásba: És honnan veszünk ennyi pénzt? Összeírtuk, mire van szükség? Kell a meszeléshez: mész, meszelő. A mész az olcsó, a meszelőt meg hoz valaki otthonról. A festés kérdése meg van oldva. A bútorkészítéshez kell először is anyag. Meg fogunk elégedni a puhafával, az olcsóbb, könnyebben faragható és majd pácoljuk szép dióbarna színre. A „művészek" a terveket rajzolják, az idevágó irodalmat búvják, s előterjesztik a nagy tanácskozáson a terveiket. Ha kevés az asztalos-tudományunk, „jóba" leszünk egy-két asztalos- és ácsmesterrel, az majd kisegít. Örülni fog, hogy megbecsüljük a munkáját, megtiszteljük a műhelyét. Csak ügyesen és módjával kell eljárni. A kandalló vagy búboskemence elkészítéséhez külön „rohamcsapatot" kell szervezni, mert ez nehéz pont. Kandalló is legyen, melegítsen is, teát is lehessen rajta főzni és mégis kevés fa kelljen hozzá, ne füstöljön, ne legyen tűzveszélyes, de világítson. Az eredményről majd részletesen beszámol ez a különítmény is. 2—3 fiú a művészi könyvkötést tanulja meg és őre lesz a könyvtárnak. Lesz aki bicskával faragja a virágléträkat, ablakrácsot, képkeretet. Kertésznek is kell akadni, mert állandóan virágosnak kell lenni az Otthonnak. A tüzikutyát — vasállvány a kandallóban, mely az égő hasábokat tartja — a piszkavasat, a böndőlámpa vázát kovácsolni kell. Erre is akad vállalkozó, aki megkéri az ismerős kovácsmestert, hogy adjon módot és segítséget. A bútorokat szép stílusosan kifesthetjük. Azután nem lesz szégyen, ha eltanuljuk a szűcsök nemes mesterségét, a bőrhímzést, vagy a háziszövésű kender fodorvászonra dolgozott írásos hímzést. Igy készítünk egy-két párnát, ami a lóca sarkát, meg a parancsnoki széket hangulatosan fogja díszíteni, viszont, ha roszszul lesz valaki, lesz mire fektetni.

De nem folytathattam tovább, mert szörnyű csatakiáltásban tört ki a fiúk lelkesedése. Nem volt más hátra, mint megosztozni a munkán. Mindenki hatfélét akart vállalni. Alig lehetett megértetni velük, hogy mennyire fontos egy terv keresztülvitelénél a *munkamegosztás*. Mindenki azt tegye, amihez ért, ott álljon, ahová tehetsége, képességei állították, ne kontárkodjon mások munkájába, ne kiritizáljon, ha jobban nem tudja megcsinálni s ezzel ne vegye kedvét annak, aki minden ambiciójával a tőle telhető legjobbat adja. Az okos szó utat talált, s végre sikerült felállítani a „hadrendet". Egyszerre megülte lelküket a tennivágyás, a tenniakarás láza. Meg voltam győződve, hogy mindez nem szalmaláng, hanem hosszú időre szóló komoly programm, mely a speciális cserkészmunka mellett sokáig fogja a fiúkat lefoglalni.

A következő összejövetelünk leírását későbbre hagyom, s akkor be fogok számolni mindarról a munkáról és eredményekről, amit a fiúk két hét alatt elértek. Addig legyetek türelemmel, s próbáljatok körülnézegetni az Otthonotokban: hát nálunk mit is lehetne csinálni?

Vida Vilmos dr.

UTOLSÓ NYÁRI ÉNEK.

Megint csak ősz. S megint magam maradtam,
Levél hullajtó, hűvös fák alatt.
Ugy fáj a csönd. És mégis jólesik most
Vidám kacajra nyitni ajkamat.

A lelkedet én soha meg nem láttam,
Behúnyt szemmel kisértelek, vakon.
Nem is emlékszem már szemed színére,
Csak azt tudom, hogy pajkos volt nagyon.

Ugy jártam, mint a gondatlan napoktól
Először megvált iskolás gyerek,
Ki megsiratja szép vakációját
A hahotázó vén padok felett.

Téchy Olivér.

NÉHÁNY MŰHELYMUNKA.

Az öregcserkész. Az alakot könnyebb fából fűrészelhetjük ki (pl. jávor-lombfűrészdeszka), a talapzatot nehezebből (tölgy-, bükk-, diófa), különben feldől az alak. A talpakat egy 8 cm átmérőjű fahengerből készítjük, melyet az esztergályos megcsinál. És pedig olyanformán, hogy a hengert 1—1½ cm-es darabokra vágjuk fel. Ezekből a karikákból középen kivágunk egy-egy 2 cm széles szalagot. Ez lesz a tulajdonképeni talp, a megmaradó két körszelet pedig az oldalai. A talpba vágunk egy akkora rést, hogy az alak lába beleerősíthető legyen (enyvvel). Előzőleg azonban az alakot „lesmirglizzük", majd beerősítés után kifestjük olajfestékkel.

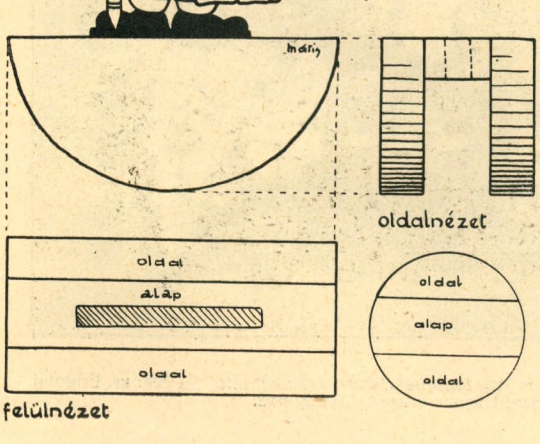

A naptár: Készíthető jávorfából vagy acélfűrészszalaggal 1½—2 mm-es sárgarézlemezből. Kifűrészelés után a rézlapot finom smirglipapírral, melyre időnkint kevés olajat öntünk, a falapot csak smirglipapírral lecsiszoljuk szép símára. Tehetünk mögéje egy színes (például zöld) selyemmel bevont kartonlapot, melyet kicsit kisebbre vágunk, mint az egész minta. A kis karikákkal jelzett helyeken lyukat fúrunk és a papírkereskedésben kapható iratkapcsokkal a kartonlapot a mintához erősítjük. Legvégül a naptárt erősítjük rá. A rézlapot időnkint flanellronggyal átdörzsöljük s újra fényes lesz. Ilyenkor a kartonlapot és a naptárt levesszük a mintáról.

Mátis.

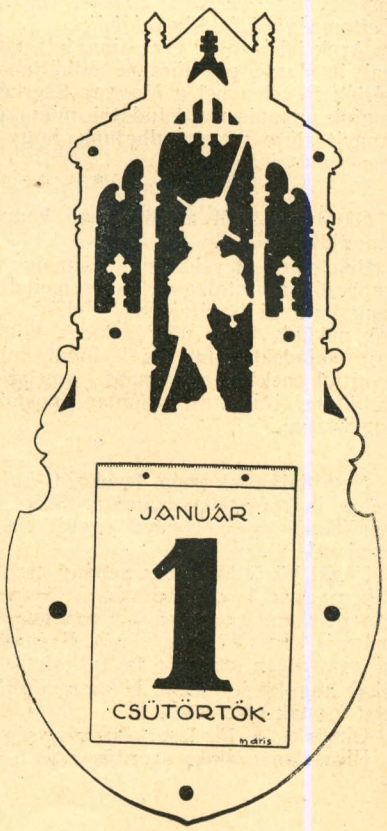

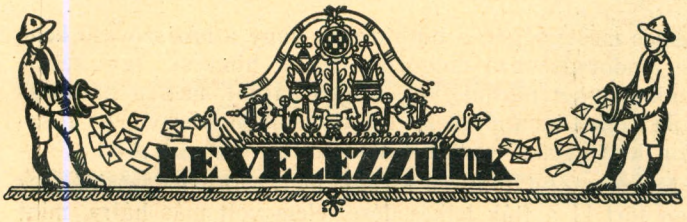

Kedves Fiúk!

Néha az ember nem látja a fáktól az erdőt. Most magunkon tapasztaltuk, hogy ez a legjobb családban is megesik. E helyen ugyanis már számtalan bölcs intelmet és fontos tudnivalót közöltünk veletek, egyet azonban, aminek az ismerete nélkül pedig igazán nem tarthat senki igényt a levelező névre, mindeddig elmulasztottuk tudomástokra hozni.

Vegyétek tehát tudomásul (mindenki, akit illet), hogy a *belföldi levéldíjszabás* hazánkban a következő.

	helybe	vidékre
20 g-ig	8 fillér	16 fillér
40 g-ig	12 fillér	24 fillér
250 g-ig	16 fillér	28 fillér
500 g-ig	24 fillér	40 fillér.

Talán kitaláltátok, hogy azért kellett ezt ide írnunk, mert hozzánk érkező leveleitek tekintélyes százaléka után, minthogy helytelenül volt felbélyegezve, súlyos büntetéspénzeket fizettünk.

*

Levelezési akciónk haditerve (vagy beruházási programmja) a következő hónapokra ez:

Bemutatkozó levélszállítmányt küldünk *november 10-én Franciaországba, az Egyesült-Államokba és Lengyelországba.*

Tehát *nem címeket fogunk kérni,* hanem mindenki, aki foglalkozik azzal a tervvel, hogy francia, lengyel vagy amerikai fiúval akar levelezni, vessen számot magával s küldje be bemutatkozó levelét hozzánk november 10-éig.

Néhány szót ezekről a bemutatkozó-levelekről. Először is milyen nyelven kell írni? Franciaországba: franciául. Az Egyesült-Államokba: angolul. Lengyelországba: franciául, angolul, németül vagy lengyelül. Másodszor: a bemutatkozó-levelek írásakor erőltessétek meg egy kissé magatokat. Legalább első leveletek legyen tisztán, gondosan megírt; bár nem terjengős, de részletes. Továbbá *legyen benne:* egy-két fénykép (saját arcképetek!), *ne legyen benne:* frázis.

Hanyagul megírt bemutatkozó-leveleket nem is fogunk továbbítani.

Programmunk második része az, hogy e cikk megjelenésével egyidejűleg *kértünk címeket Észtországból, Finnországból, Lettországból és Litvániából.*

Azok tehát, akik észt, finn, lett, vagy litván cserkésszel akarnak levelezni, egyelőre ne csináljanak egyebet, mint hogy kísérjék figyelemmel a Magyar Cserkész Levelezzünk rovatát. Itt fogjuk ugyanis majd tudatni, mikor érkeztek meg ezek a címek. Annyit előre megmondhatunk, hogy érkezésük karácsony előtt nem valószínű.

*

Október 15-től a következő kedvezményt is életbeléptetjük:

Bejelentett levelezőink bármely a Cserkészboltban kapható árut utólagos fizetés mellett elküldhetnek általunk külföldi barátaiknak. Tehát: egyszerűen megírjátok nekünk, hogy mit és kinek küldessünk. A csomag erre haladéktalanul útnak indul, mi pedig utólag benyujtjuk nektek a számlát, amelybe természetesen a külföldre irányított csomag postaköltsége is beleértendő.

*

Nem találtunk még levelezőt *Edmond Kos* 36 éves belga cserkésztiszt számára. Szép francia nyelvű bemutatkozó-levelét címével együtt kiadjuk. Ki akar levelezni vele?

Végül közöljük, hogy néhány eszperantista még mindig magyar levelezőre vár, a Nemzetközi Iroda pedig ismét néhány angol fiú, sőt egy angol *farkaskölyök* számára is kért tőlünk levelezőt. Ezennel tehát díjat tűzünk ki egy olyan magyar farkaskölyök fejére, aki tud és akar angolul levelezni. Nyomravezetők is elismerésünkben fognak részesülni.

Címünk: A M. Cserkészszövetség Külügyi Hivatala. Hivatalos óráink: szerdán este 5—7-ig.

Átányi István.

Levélszöveg saját magunkról — környezetünkről — lakóhelyünkről:

Mi estas hungara skolto — rotestro — gimnaziano —
Magyar cserkész vagyok — őrsvezető - gimnázista —

burglernejano — meti-lernanto. — Mi iras en klason —
polgári iskolás — iparos-tanonc. — Járok osztályba —

malsuperan — mezan — superan. — Mi estas ... jaraga. —
alsóba — középsőbe — felsőbe — Én vagyok... éves (korú) —

Mi havas ... gefratojn ... fratojn kaj ... fratinojn —
Nekem van ... testvérem ... fiútestvérem és ... nőtestvérem —

(Ha csak egy van, akkor a többesszám „*j*" ragja elmarad:

mi havas unu fraton — fratinon)
nekem van egy fivérem — nőtestvérem)

pli aga — malpli aga — ol mi. — Mia patro estas ...
idősebb — fiatalabb — nálam. — Az én édes apám ...

Mi logas en ... — Mia adreso estas: ... strato,
(foglalkozás.) Én lakom ..... — Az én címem: ... -út, -utca,

bulvardo, placo. — La loko estas urbo, vilago. — Gi havas
-körút, -tér. — A hely (van) város, falu. — Annak van

... mil logantojn — Gi estas en la mezo, en la norda, suda
... ezer lakósa. — Az van közepén, északi, déli,

okcidenta, orienta parto de Hungarlando. — Cu vi konas jam
nyugati, keleti részén Magyarországnak. — Ismered már

Hungarlandon? — Kion vi lernis pri gi? — Mi volonte
Magyarországot? — Mit tanultál róla? — Szívesen

priskribos al vi mian landon kaj mian urbon. — Kiel skolto,
leírom neked hazámat és városomat. — Mint cserkész

mi devas bone koni giajn partojn, gian cirkauajon, gian historion.
nekem kell jól ismerni részeit, környékét, történelmét.

Hungarujo ekzistas de post mil jaroj. Budapeston ankorau la
Magyarország létezik ezer éve. Budapestet még a

keltoj fondis. — La romanoj kreis la urbon Aquincum,
kelták alapították. — A rómaiak létesítették a várost Aquincum,

kies nomo montras, ke tie estas bona akvo. — Budapest
melynek neve mutatja, hogy ott van jó víz. — Budapestnek

havas multajn sanigajn, varmajn fontojn. — La ruinoj
van sok gyógyító, meleg forrása. — Romjai

de Aquincum estas vidindaj. — La nuna Budapest estas
Aquincumnak nagyon látnivalók. — A mai Budapest van

sur ambau flankoj de la majesta riverego Danubo. — Espe-
mindkét oldalán a felséges folyamnak Dunának. — Remél-

reble vi ankau deziras rigardi gin kaj gian belan cirkauajon?
hetőleg te is kívánod meglátni azt és annak szép környékét?

(Folytatjuk.)

Az első eszperantó-tanfolyam egy budapesti cserkészcsapatnál: a 327. sz. Loyolai Szent Ignác-csapat tanfolyama.

Egymás mellett ültek megint a puha fűben, úgy, mint tavaly ősszel és míg a kis leány csacsogott, mesélt mindenféléről, Lurkó hallgatagon itta magába ezt a selymes, csengő hangocskát. Aztán meg ő mesélt Kundról, Gábor Mózesről, a Hallgató-völgyről és most eszébe se villant, hogy ha az ember beszél, akkor ad valamit, amiért cserébe semmit sem kap. Csak a dákokról és az embervadászatról nem mesélt, mert úgy érezte, hogy az férfiak vállalkozása, amelyhez ennek a kis leánynak semmi köze sincsen.

Aztán nevettek, játszottak, megfonták a virágfüzéreiket és észre sem vették az idő múlását, míg csak egészen rájuk nem sötétedett. Akkor egyszerre felriadt a kisleány:

— Jaj, most már haza kell mennem! Nagymama bizonyára keres már engem.

— Elkísérlek a kapuig — ajánlkozott a fiú.

Igy történt, hogy az a fehérhajú öregasszony, aki már az alkonyat közeledtekor kitipegett az erdészház rácsos kapujához és csendes nyugtalansággal várta az ő kis bogarát, egyszerre furcsa csoportot látott közeledni: Iluska kézen fogva jött együtt egy gyönyörű, lobogó hajú, ruhátlan fiúval, akinek másik keze soha nem látott nagyságú hófehér kutya hátán nyugodott. Ugy el voltak merülve a beszélgetésbe, hogy csak akkor rezzentek össze, amikor a kapu elé értek. A kutya ugrásra készen, villogó szemekkel figyelte az öregasszonyt, akit a fiú csodálkozva nézett. A kisleány elengedte a gyerek kezét és a nagyasszonyhoz futott.

Ez magához ölelte a kis unokáját, de a szeme akkor is riadt csodálkozással szegeződött Lurkóra, akinek arcvonásait csak most, a közelből tudta kivenni. A hangja olyan furcsán, izgatottan csengett, amint megkérdezte:

— Ez... Ez ... Kis bogaram, ki ez a fiú?

— Lurkó, a vad fiú, akiről multkor is sokat meséltem neked, nagymama.

— Nem, nem! — rázta a fejét az öreg asszony és egész teste reszketett, amint odatipegett a fiúhoz. — Kicsi fiam, ki vagy te?

— Lurkó vagyok, az erdei fiú — felelt a gyerek és tiszta, nyugodt szemével belenézett a könnyes öreg szempárba.

— Imre, Thurzó Imre! — suttogta a nagyasszony. — Gábor Mózes igazat mondott. De ő tudta, tudta és nem szólt nekem!

— Nem tudom, mit beszélsz — szólt Lurkó, aki maga is csodálkozott, hogy milyen szívesen néz az öreg asszonyra és milyen melegséget érez most is a szíve körül —. Gábor Mózes az én egyik mesterem. De azt a másikat nem ismerem.

— A Thurzó Imre fia! ... A csiki hegyek kis embere! ... Istenem, milyen csodálatosak a te utaid! — A nagyasszony két puha kezébe vette a fiú szép fejét és amint hozzá hajolt, egy könnycseppje hullott a fiú mellére. Magához vonta és meleg, hosszú csókot nyomott a bámuló gyerek homlokára.

E pillanatban bent a tornácon Adorján Péter mély férfihangja szólalt meg. A nagyasszonyt kérdezte. Már a második szavánál Lurkó a kutyájával együtt úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. A kapunál egyedül maradtak: a nagyasszony és a kisleány.

Az erdészház lakói nem győztek csodálkozni a vacsoránál azon, hogy a nagyasszony ma milyen szórakozott. Mintha másfelé járna a lelke. De azt csak Iluska tudta, hogy már régen lefeküdt az egész ház és az éjszaka csöndjét csak a nagy bagoly huhogása zavarta néha, amikor nagymama még mindig ott térdelt a falon függő kis feszület előtt és görcsösen összekulcsolt kézzel nagyon, nagyon mély áhítattal imádkozott ...

*

Lurkót eddig soha senki nem csókolta még meg. Kund kemény ember volt, keménységre nevelte a fiút is. Ők nem szoktak csókolózni. És most a puha kezű, nedves szemű öregasszonynak a csókja egészen megzavarta. Kezével gyakran odanyúlt a homlokához és végigsímogatta a csók helyét. Nem érzett semmit, de olyan jó volt reá visszagondolni!

A Hallgató-völgybe megérkezve, a két férfi már várt reá. Melléjük ült és mesélni kezdett. Aggódó figyelemmel hallgatták, csak a pásztor fehér bajusza rándult meg néha elégült, titkos mosolygástól. Valaminek, úgy látszik, nagyon örült az öreg.

— . . . Olyan furcsákat mondott — mesélte a fiú —. Valami Thurzó Imrét kérdezett egyre és nem haragudott meg, hogy nem értettem, mit mond. Aztán megfogta a fejemet, így ni! Olyan puha volt a keze! Sokkal puhább, mint a tied, Kund, vagy a Mózes bácsié. Aztán a fejéhez húzta a fejemet és a száját rátette a homlokomra. És az olyan jó volt. Mi volt az, mondjátok? Bántani nem akart, mert amikor így csinált, a szeméből víz hullott és az én szívem meleg volt tőle!

— Megcsókolt, kis pajtás. Az emberek azt szokták megcsókolni, akit nagyon szeretnek. Az az öreg néni nagyon szeret téged.

— De ti is szerettek engem, mégsem csókoltatok meg sohasem.

Az öreg pásztor egy pillanatra elhallgatott. Hogyan magyarázza meg ennek a fiúnak, hogy ők édesapja örökös cselédjei és az ő szolgái egy életen át, nem csókolhatják meg a magyar gróf fiát, a kis urukat? Végre megtalálta a szót:

— Tudod, mi férfiak vagyunk. Én pásztor vagyok, Kund a vadász. A pásztor és a vadász nem csókolóznak. És jegyezd meg, kicsi fiam: széles e határban, a csiki hegyek közt és messze azokon túl két embernek van joga arra, hogy téged megcsókoljon: Iluskának, aki virágfüzért font a fejedre és az ő nagymamájának, aki tegnap a fejedet a kezébe vette. Mert az ő vérük a te véred és mióta édesanyád meghalt, ők állnak hozzád legközelebb a világon.

*

Másnap reggel megrakodva minden szükségessel, elhagyták a Hallgató-völgyet és átköltöztek a Hideg-forráshoz, hogy megkezdjék vadászatukat az emberek kőösvényein. És ez a vadászat már egy fejezete a magyar történelem azon szakaszának, amelynek címe: „Erdély felszabadítása a dákok uralma alól." Ha a történelmet olvassátok, minduntalan találkozni fogtok a csiki hegyek kis emberével. Ilyenkor gondoljatok Lurkóra, Gábor Mózesre és a nagyerejű Kundra és nagy, nagy szeretettel olvassatok tovább.

XI.

Kund emberre vadászik.

Harmatos reggel volt, amikor Kund Lurkóval elindult a Hideg-forrástól, hogy az emberek tanyája közelében megkezdje hadjáratát a dákok ellen. Mózes bácsi tegnap délben ment el; ki tudja merre keresi új áldozatait, akiket éjszaka „meglátogasson"?

Kund ma a városból kapott vadászruháját viselte, de Lurkón az erdei öltözete volt: kis szarvasbőr övnadrág, és virágfüzér a fején. Míg megszokott gyors ügetésükkel siettek a város irányában, Kund csendes hangon oktatta a fiút:

—Jól vigyázz, kis pajtás, most nem harcolni megyünk, hanem emberek lelkébe nézni és megtudni az erdőtől, széltől, beszélgető embernéptől, hogy mi történik a magyarok tanyáin. Ahol együtt ülnek emberek, közelükbe csúszunk s meghallgatjuk őket. Ne félj, ezeknek nincs olyan jó hallásuk, mint az őznek és a szemük is elgyengült füsttől, lámpafénytől. Ha meglátnak, egy lélekzetig állsz és mutatod magadat nekik, akkor levágódol és a hiúz futásával menekülsz. Meg ne fogjanak, rád ne lőhessenek és harcot ne kezdj senkivel sem. És ha panaszt beszélnek az emberek, dákok gazságát mondják, akkor elmegyünk és megbüntetjük, aki bántotta őket. Csak azt ne feledd, kis pajtás, hogy te a fül vagy, aki hall és én vagyok a kéz, aki üt.

Erdők, völgyek váltakoztak. Amikor az első facsonkok mellett elfutottak, Kund intett: ezek már ember nyomai. Ezek a csonkok feketék voltak időtől, hó és eső fogától; sok évvel ezelőtt vágták őket. De csakhamar fehéren villogó csonkot is találtak, tovább felfűrészelt fatörzsek toronnyá rakva emelkedtek. Itt Kund bevágódott a sűrűbe és most már nagyon óvatosan, kémlelve mentek csak előre. Hátha ember van a közelben! Mert ahol fatörzseket fűrészelnek fel és raknak rendbe, ott sűrű útja vezet a favágóknak.

Emberi hangok! Három, négy, öt különböző zengésű hang. A favágók beszélgetnek. Ki erről, ki arról, különböző falvakból ballagnak fel a vágásba naponta és ha úgy munka közben kissé pihen a fejsze, míg egy pipát módos lassúsággal kiszínak, akkor igen alkalmatos az idő arra, hogy megbeszéljék a faluk dolgát: hogy hol mi újság, ki halt meg, kivel csináltak megint valami égbekiáltó gazságot a dákok, hogy az Isten akárhová tegye őket. Egy beszél, a többi hallgatja; aztán más veszi át a szót és most őrá figyelnek mindahányan. Kinek jutna eszébe, hogy a sűrűre figyeljen, ahol árnyékként suhanva, egyetlen levelet meg nem zizzentve, emberi szemnek majdnem észrevehetetlenül két alak közeledik. A nagyobbik vakmerően egészen a közelükbe csúszik és amint elfekszik a rádobott kabátoktól mélyen lehajló bokor mellett, kezével annak a szőke bajuszú fiatal favágónak a csizmáját megérinthetné.

A fiatal viszi éppen a szót.

— . . . Azt mondja oszt az őrmester: Vallasz-e kutya? Hogy oszt Andorás tovább csak hallgatott, intett ez a fejével, oszt csak rávetették magukat, mint a kutyák a medvére, lebirták, letéptek róla minden ruhát, hatan is nyomták le a földre, kettő meg frissen vágott vesszővel verte, ahol érte. Az őrmester meg bikacsökkel oda-odavágott. Kemény ember az Andorás, egy szót nem hallatott, de egy vér volt a teste, amikor abbahagyták.

— Hát még mindig az ezredes urat keresi a dák rajtatok? — kérdezte egyik őszbecsavarodott, hatalmas ember.

— Azt hát, meg a három csendőrit, akinek nyoma veszett azóta. Andorás volt a kocsis, annak hát tudnia kell, hogyan történt, de a dák el nem hiszi neki a mesét a hegyek kis emberéről meg a nagy kutyáról. Ma megint az erdőt kutatják oszt azt igérte, este az Andorás kis fiát meg öreg édesanyját ejti sorra, meg oszt őt magát is újból elöveszik. Hej, keserves sorsa lesz szegény Andoráséknak!

Hallható volt, az emberek hogyan csikorgatják a fogukat dühükben.

— Hej, csak olyan tehetetlenek ne volnánk! — mordult fel az egyik, akinek homlokán keresztben nagy vágás szalad át. — Puszta kézzel nem mehetünk neki a puskának!

— Nem lehetne estig biztos helyre vinni a családot? — kérdezte az egyik, aki eddig csak hallgatagon szívta a pipáját.

A fiatal felelt.

— Nem lehet azt. Egy szakasz csendőr őrzi a házat; közeledni se lehet feléjük, mert lőnek rögtön.

A közelben a kakuk szólt: egyszer, kétszer, háromszor. Az emberek bólongattak: Kinek szól vajjon? Ki az, akinek csak három évet igér a madár? — A bokor mögött lapuló kis fiú azonban megérti a társa jeladását; csendesen, mint egy szellem oson vissza s messze hátul a fiatal bükkösben találkoznak, ahol a nagy fehér kutya olyan csendes türelemmel várt eddig reájuk.

— No, kis pajtás, hallottál mindent? — kérdezi Kund a fiútól, akinek reszket az ajka és ökölbe szorult a keze.

— Hallottam, Kund. Egy embert vernek, egy magyar embert, aki kocsin vitte azt az idegent, akit én vezettem a vert embernek a falujába és este mi is ott leszünk a vallatásnál. Onnan fentről lépések közelednek; többen jönnek

együtt; azért hivtalak, hogy ott ne lepjenek a lesen. És máskor, ha forr a véred, hunyd be a szemedet és hosszú, nagy lélekzetet végy mindaddig, míg az öklöd magától kinyílik. Aki a dákokat vadássza, legyen készen a legnagyobb, vérengző embertelenségek hírére is és egy arcizma se ránduljon belé, akármit hall vagy lát.

Előttük felhangzó káromkodó, durva férfikiáltozás szakította félbe a vadász szavait. Kifigyeltek a bokrok közül és Kund szorosan maga mellé húzta Lurkót.

— Nézd, ott a dák. Nézd meg jól a ruhájukat, hogy mindig rájuk ismerj ezután. Aki ordít a favágókra, az az őrmester, a többi egyszerű dák katona. Ezek mostanig az erdőben keresték a mi emberünk nyomait és dühösek, mert nem találtak semmit. Most le fognak menni a faluba és mi utánuk megyünk . . . Hohó, mi az? . . .

Az ordítozó dák őrmester most korbácsot húzott elő az öve mellől és végigvágott vele a szőke bajuszú fiatal favágó arcán. Vér serkedt a korbács nyomán. A favágó előre ugrott, de rászegeződtek a katonák fegyverei. Az őrmester újból emelte a korbácsot . . .

Kund e pillanatban elordította, amellyel ő és Lurkó a pihenő vadat ki szokták ugratni a vackából. Minden szem arra fordult, ahonnan a mennydörgő hangot hallották.

— Állj fel! — súgta a vadász hirtelen Lurkónak. — Állj fel és mutasd magad nekik. Jó. Bodri fel! Jól van! Fel a jobb kezedet! Lebukni! És most előre, mintha a farkas volna a nyomunkban!

A favágókat és a dákokat egyformán megdermesztette a váratlanul megharsanó kiáltás és az a látvány, amely a bokrok mellett pillanatra megjelent. Virágfüzéres, ruhátlan kis fiú, óriási fehér medveállatra támaszkodva. S megfenyegette a dákot! . . .

— A csiki hegyek kis embere! — súgta az öreg favágó és valamennyiöknek nagyot dobbant a szíve. A dák őrmester káromkodva hajtotta katonáit:

— Utána! Lőjjétek le! Ezer lej annak, aki élve megfogja!

Rohantak a dákok nehéz, csörtető rohanással, puskával verték, szúrták a bokrokat keresztül-kasul és vaktában belelődöztek az erdőbe. Lődözhettek, kereshettek már! Hol járt akkor Lurkó, Kund meg a kutya!

Tajtékozva a dühtől érkezett le a faluba az őrmester megtépett, tövisszurkálta csapatával. Mennydörgő hangon ordította össze katonáit, akik riadt gyorsasággal sorakoztak fel Andorásék udvarán. Lurkó a nagy kert bokrai közt fekve, dobogó szívvel figyelte ezt a szemlét és közben aggódva pillantgatott a ház hátulsó fala felé, ahol ráboruló hatalmas diófa lombjától takarva, Kund feszítgette óriási ereje teljes beleadásával az éléskamra-ablak vasrácsát. Nagyokat reccsentek a töredező vaspálcák, de mintha csak a vadász munkáját szándékosan akarná támogatni, az őrmester bömbölésével túllármázott minden zajt.

Végre! Lurkó látta, hogy Kund hatalmas teste eltünik az ablak nyílásában. Kis vártatva újra megjelent s töpörödött, reszkető öregasszonyt emelt ki maga után az ablakon át. Karjaiba kapta, mintha kis gyermeket vinne és a szomszéd kertet választó sövény fölött óriási ugrással átlendülve, gyors léptekkel tűnt el a bokrok között. Az öreg anyóka biztonságban volt! Ezt már meg nem kínozza a dák!

Lurkó csendesen ujjongott magában. Örült, hogy túljártak a dühös dák őrmester eszén. De egyszerre megdermedt az újjongása, amikor azt látta, hogy a katonák sora felbomlik, egy csomó közülök a házba rohan és amint visszatérnek, megláncolt, sápadt, dacos szemű embert lökdösnek maguk előtt. Andorást, a vérig vert székely gazdát! Mögöttük három más katona kemény marokkal fogva cipelt egy 12—13 éves kis fiút. Ugyanaz a dacos fejtartás, ugyanazok a villogó szemek, mint az apjáé.

Homlokon csókolta a fiút...

Lurkó lélekzetét visszafojtva figyelt.

Andorást odaállították az őrmester elé, aki fenyegető, csendes hangon kérdezett tőle valamit. Lurkó a kérdést nem értette, de látta, hogy a férfi tagadólag rázza a fejét. Utána valami kaján, vad vigyorgás jelent meg az őrmester arcán . . . Lurkónak akaratlanul a csillagos farkas arca jutott eszébe, amikor galádul ráúszította a falkáját. Káröröm, gúny és valami vérszomjas fenyegetés volt ebben a mosolygásban.

Az őrmester intett a katonáknak. Ezek Andorást pár lépéssel oldalt vezették és hátra csavarva kezeit, hozzáláncolták a kút oszlopához. Aztán rávetették magukat a kis fiúra, aki a következő pillanatban minden ruhájától megfosztva ott feküdt a földön, mellette két pálcás ember. A kútoszlophoz kötött férfi tépte a láncát, mint egy vadállat.

Az őrmester hozzáfordult és újból kérdezte. Tagadó, vad fejrázás volt a felelet. Ebben a pillanatban lecsapott a szíjkorbács a gyerek meztelen testére és véres csíkot hasított a fehér bőrön. Az apa felüvöltött s aztán a két pálcás is elkezdett dolgozni . . .

Lurkó már percek óta nagyokat, hosszúakat próbált lélekzeni és görcsösen erőlködött, hogy ökölbe ne szoruljon a keze. Egész testében remegve nézett a kerítés felé. Kund nem jön. És itt megverik ezt a gyereket! Ezt ő nem engedi! Megigérte, hogy nem harcol . . . Mindegy.

Amikor az első pálca lesujtott, Lurkó egyszerre nagyon nyugodtnak érezte magát. Az erdő emberei mindig nagyon nyugodtak, ha tenniök kell valamit. A fiú felállt, széthajtotta a bokrokat és bal kezével Bodri nyakára támaszkodva, kilépett a szabadba.

Csak egy pillanatra. De ez elég volt ahhoz, hogy a dák őrmester, aki arccal feléje állt, megpillantsa őt. Artikulátlan, vad ordítás tört elő a torkából. Vérben forgó szemekkel mutatott odafelé s a katonák mind rémülten fordultak meg; de a fiú akkor már eltűnt.

Az őrmester előrántotta revolverét és berohant a kertbe.

Utána zúdultak a katonái. Nyomában voltak, amikor végigrohant a kerten, de mire az alsó sövényen átvergődtek, a vezetőjüknek se híre, se hamva. A katonák tanácstalanul megálltak, azután az egyik tapasztaltabb ember ajánlatára félköralakban rajvonalat alkottak és a félkört egyre jobban széthúzva, lassan nyomultak előre. Keresték az ismeretlen ellenséget.

Közben a hátuk mögött óriási, sötét árnyék vetődött át a keritésen. A Kund vasmarkának gyerekjáték volt szétroppantani Andorás láncait és eltépni a kötelet, amely őt a kúthoz szorította. Aztán jobb kezével a vérző gyereket ölelve fel a földről, baljával a férfit támogatva, sietett a ház mögé, hogy a sövényen át őket is oda segítse, ahová imént az öregasszonyt vitte.. Nem volt dák, aki útját állta volna. Mind ott voltak a Lurkót hajszoló rajvonalban . . .

Lurkó ezalatt azon iparkodott, hogy minél messzebb csalja maga után a vérszomjas dákot. Meg-megállt, hogy az őrmester újból és újból megpillanthassa, de amint az lövésre emelte a revolverét, már újból eltűnt előle. Vak dühvel rohant az utána.

Igy értek a füzeshez a patak partjára. Lurkó elmerült a hajladozó lombok között s nyugodtan várta, míg lihegve, fujtatva odaért az üldözője. Akkor felemelte karját és Bodrinak intve, rámutatott a dákra.

Tigris nem ugrik szebben áldozatára, mint ahogyan az óriási kutya előre szökött a fiú mellől. Ugrás közben, a levegőben kapta el az őrmester torkát, és amire földhöz verte, az már utolsót vonaglott. Nem volt farkas a csiki vadonban, amelynek állkapcsa a Bodriéval vetekedhetett volna.

A közeledő rajvonalat a kutya dallamos, mély ugatása és Lurkó csengő vadászkiáltása állította meg. A füzes fölött már az alkonyat ült, a fák közt sötét volt. A katonák megálltak s babonás félelemmel vissza-visszanézve, siettek el a veszélyes hely közeléből.

Kund és Lurkó tíz perccel később a falu szélén, a temető mellett találkoztak újra. A vadász hatalmas karjaival magához ölelte a fiút és szótlanul megindultak a nagy erdő felé. Bodri, véres száját nyalogatva, csendesen baktatott utánuk. A füzes szélén reggel találtak rá az őrmester holttestére. És a csiki hegyek kis emberéről csodálatos mesék szálltak szerte a megszállt Erdélyben . . .

Pár nap mulva, szép nyárvégi délután, magas domb tetején feküdtek és nézték az előttük elterülő vidéket. Hosszú, hosszú völgy, jobb és balfelé nem is látni végét. Közepén fényes fehér szalag: az Olt vize. Mellette hajszálvékony fekete vonal: a vasúti töltés. Most robog éppen át rajta egy vonat; jön Gyergyószentmiklós felől és Csikszeredára tart. Hosszú füttye ide cseng fel a dombtetőig.

Kund felemeli karját és mutatja a fiúnak a vonatot:

— Látod, ott megy az emberek legszebb masinája. Vaskocsik egymás mögött, vasparipa húzza őket; úgy hívják: mozdony. Az ember a mozdonyba beleépítette az ő nagy akarását, hogy gyorsabban szeretne futni, mint a nyúl és az őz. És ha megindítják a nagy gépet, nincs állat a vadonban, amely lépést tarthatna vele.

— De szeretnék közelről látni egy ilyen vasállatot! — sóhajtott a fiú. — Az embereknek sok furcsa dolguk van, amit nem értek, de ezt értem, ha gépet építenek, hogy gyorsabban vigye őket, mint a lábuk vinné. Én is hányszor szerettem volna úgy futni, mint a vackából felvert nyúl, vagy úgy repülni, mint a vércse meg a sas! . . . Okosak a város emberei. Szeretnék én is gépet építeni és végigrohanni vele az erdőn . . .

Aznap estefelé újból lehúzódtak az emberek tanyái felé. Kund készült valamire, mert nem portyáztak a földek és kertek között, hanem bujkáló ösvényeken át siettek határozottan egy irányba. Végre a falu szélső házaihoz értek. Ismeretlen falu volt, sohasem jártak még erre; Lurkó azonban az erdei fiú ösztönével már kitünően tájékozódott az emberek falvaiban is. Tudta, hogy mindig a középen épitik fel az Isten nagy barlangját, amelynek hosszú, tornyot adnak, hogy mindenki ráismerjen. Körülötte laknak a falkavezérek és aztán jönnek sorban a szegényebb emberek kőbarlangjai. Középütt mindig szabad utakat hagynak: ott járnak az emberek és ott húzzák a kocsikat a nagy állatok, amelyeket az ember rabszolgáivá tett.

(Folyt. köv.)

A MAGYAR PÉNZ VÁNDORLÁSA KÜLFÖLDRE.

Egy állam kereskedelmi mérlegét a behozatal és kivitel viszonyával fejezik ki. Ha a kivitel nagyobb, akkor a mérleg aktiv, ha pedig a behozatal nagyobb, akkor a mérleget passzivnak mondjuk, ami azt jelenti, hogy a behozott árukért több pénz megy külföldre, mint amennyi pénz bejön. Ha a mérleg passzivitása állandóan tart, ez az illető állam folytonos szegényedését jelenti. Hazánkban a külkereskedelmi mérleg a háború után egyre rosszabbodott. A hiány 1925-ben 14 millió P volt, ami az előző évekhez képest csökkenést jelent, de utána újra nőtt és 1928-ban elérte a 380 millió P-t. Az 1929-es évben ismét óriási mértékben csökkent a passzivánk, mindössze 23 millió P volt, vagyis ennyivel több pénzt adtunk a külföldnek, mint amennyit ők vásároltak el nálunk. A mérleg az idén örvendetesen még javult s az év első felében aktívvá vált. Februártól júniusig (vagyis 5 hónap alatt) behoztunk 341,300.000 P értékű árut, ezzel szemben kivittünk 374,300.000 P értéket. Tehát ez a félév aktívan zárult és pedig 33,000.000 P aktivával.

Hogyan lehetett ezt a már kedvező mérleget elérni? Csak úgy, hogy most már többé-kevésbbé belevésődött az emberekbe az a tudat, hogy a hazai áru is van olyan jó, mint a külföldi és hogy azt, amit itthon is elő tudnak állítani, ne hozassuk külföldről. A statisztikai adatok azt mondják, hogy ezt a javulást 41%-ban a mezőgazdasági termékek kiviteli emelkedése, 34%-ban az ipari behozatalok csökkenése és 25%-ban az iparcikkek kivitelének a növekedése okozza.

Külkereskedelmünk legjelentékenyebb beszerzési forrásai voltak az 1928. és 1929. években (sorrend szerint): Csehország, Németország, Ausztria, Románia stb.; a mi cikkeinket pedig elhelyeztük: Ausztriában, Csehországban, Németországban, Olaszországban, Jugoszláviában stb. — A behozatalnak és kivitelnek is több mint fele az élen említett három országra esik (Németország, Csehország, Ausztria).

1928-ban a behozatal	1.189·0	millió P
kivitel	818·7	millió P
mérleg (passzíva)	370·3	millió P
1929-ben a behozatal	1.062·8	millió P
kivitel	1.040·2	millió P
mérleg (passzíva)	22·6	millió P

1930-ban a mérleg aktiv: az első 5 hónapban 33 millió P-vel. Vagyis az idén 5 hónap alatt már több volt a hasznunk, mint az egész elmúlt évben a veszteségünk.

Érdekes adatokat mond el a statisztika egyes anyagoknak a külkereskedelmi viszonyáról.

A behozatalunkat főleg a következő cikkek teszik: megmunkálatlan fa (12%), dohány (6%), pamutszövet, papiros (5·5%), nyerspamut, gépek (44%), ásványolaj, nyersbőr, szén, gyapjúszövet, selyem (3·3%) stb.

Kivitelünk pedig a következőkből adódik: vágó- és igásállat (23%), búza (10%), liszt (7·5%), tojás, baromfi (4—4%), dohány, vasárúk, selyemárúk (3—3%), cukor, rozs stb.

Az elmúlt esztendőben 1.062·8 milliót adtunk külföldre, ebből 635 millió esik iparcikkekre. Ez az összeg 70.000 külföldi munkást és 7000 tisztviselőt foglalkoztatott, ugyanakkor, mikor idehaza is 50.000 munkanélküli vár kenyeret. S bár ez a behozatali arány ez évben szépen feljavult, mindnyájunknak azon kell lenni, hogy ezentúl semmiféle külföldi cikket ne fogyasszunk.

F. K.

KRÓNIKA.

A Magyar Cserkész címlapjai. A nyáron tartott tisztitáborokban merült fel az a kívánság, hogy a Magyar Cserkész művészi szép címlapjairól műnyomatokat kellene készíttetni, amelyek kiválóan alkalmasak volnának arra, hogy a cserkészotthonokat azokkal díszítsék. A M. Cs. szerkesztősége a legnagyobb örömmel vállalja ennek a tervnek keresztülvitelét, hogyha ezekből a képekből egyenkint legalább 500 darabot megvásárolnak a cserkészek. Ebben az esetben egészen elsőrangú előállításban (úgy hogy mindegyik kép igazi dísze lenne az otthonoknak), darabonkint 1.— P-ért tudná adni a szerkesztőség ezeket a műlapokat. Kérjük azért a csapatokat, hogy amennyiben ilyen óhajtásaik volnának, lehetőleg a sokszorosítandó kép megjelölésével írják meg, hogy hány példányt vennének át. Természetesen ezek az írások még semmire sem kötelezik, csak arra volnának alkalmasak, hogy a szerkesztőséget tájékoztassák, vajjon meg lehet-e csinálni ezt az akciót.

A Magyar Cserkész szerkesztősége ezúton is szeretettel kéri a csapatokat, hogy jelezzék: tettek-e valamit a Magyar Cserkész előfizetői számának emelése érdekében. A bejelentésekre, amennyiben azok választ várnak, Szerkesztői üzeneteinkben fogunk felelni. Nagyon szeretnénk, ha minden csapatból akadna valaki, aki egy levelezőlapon értesít arról, hogy náluk hogyan áll a Magyar Cserkész ügye.

A Magyar Cserkészszövetség közgyűlése november 16-án, d. e. ½11 órakor lesz a M. Tud. Akadémia dísztermében.

A Magyar Cserkész munkatársai, mint minden esztendőben, úgy az idén is összeülnek egy nagyobb arányú megbeszélésre, amelynek célja nemcsak a testvéri viszony ápolása, hanem mindazoknak a problémáknak megvitatása, amelyek a Magyar Cserkész színvonalon tartása és fejlesztése körül felmerülhetnek. A megbeszélés valószínűleg e hó 25. és 26. napján lesz a Cserkészparkban, illetőleg a Cserkészházban. Azokat a munkatársainkat, akik rendszeresen segítenek bennünket munkánkban, külön meghívón értesítjük a pontos dátumról, de szívesen látunk minden érdeklődőt. Azért, aki részt akar venni a Magyar Cserkész munkatársi megbeszélésén, az kérjen meghívót. Kiváltképpen a fiatal (cserkészek, öregcserkészek) munkatársi gárdát kérjük erre a jelentkezésre. A fiatalok számára egyébként egészen külön megbeszélést tartunk. Itt mindenki közölheti gondolatát és kívánságát velünk. Minden komoly hozzászólást szívesen fogadunk, akkor is, ha az kritika lenne. — Ha pedig vannak olyan jó barátaink, akik bármilyen oknál fogva nem tudnak, vagy nem akarnak eljönni, de volna a Magyar Cserkész ügyéhez hozzászólásuk, azokat kérjük, hogy véleményüket, indítványaikat nyujtsák be írásban, hogy azt megvitathassuk. Rendkívül fontos volna, hogy minél több cserkész őszinte véleményét meghalljuk.

Az „Örsvezetőknek" rovatunkat nem hagyjuk el ezentúl sem. Eddig csak azért nem közöltük új, értékes cikkeinket, mert nagy volt az anyagtorlódás. (Beszámolók, külföldi táborok stb.), de talán már a jövő számban újra megindulunk.

A Magyar Hét plakátjai színesednek mindenfelé, amerre járunk, a vasúti állomásokon, a házak falain. És elmegyünk mellette közönyösen, sietve, mintha nem is nekünk szólna, pedig ez a plakát ugyanaz a figyelmeztető felírás, mint a mély szakadék előtt, vagy a villanyoszlopon a tábla a halálfejjel és veszélyes felírással. Ne menj tovább ezen az úton, ha nem akarsz saját halálodba rohanni.

Szól pedig ez a plakát elsősorban a cserkészeknek, akik nemcsak a saját életükért felelősek, de nagyon sok testvérük élete is az ő lelkiismeretüket terheli. Olyanok mint a mozdonyvezetők vagy a villamosvezetők, aki ha vesztébe rohan, nemcsak önmaga, de sok-sok rábízott ember életét is vesztheti.

Minden szem gyümölcs, minden darabka bőr, minden vasszög, amit külföldről vásároltunk: édesapátok keresetéből vesz el pár fillért és testvéretektől, édesanyátoktól egy falat kenyeret.

Egyik legjelentősebb ilyen behozatali cikkünk külföldről a kávé, mivel ez a legszegényebb családok asztalán is ott van. Pedig ezt a kávét úgy ízre, mint tápértékre nemcsak helyettesíti de felülmúlja a magyar földben termesztett, a magyar kezek által feldolgozott „Enriló" pótkávé, amit a ma már világhírre emelkedett Franck-gyár készít.

A Magyar Hétnek legyen az az eredménye a cserkészek között, hogy félreteszik az idegenből jött gyarmatárut és megkérik édesanyjukat, hogy a kannában Franck-kávét tartson. *(k. b.)*

Sík Sándor befejezte legújabb munkáját, egy „Advent" című oratóriumot, melyet decemberben fog bemutatni a budapesti Operaház. A mű egyik érdekessége, hogy itt szerepel először magyar színpadon szavalókórus, amelynek legnagyobb részét cserkészek alakítják. Ha valaki még részt akar venni a kórusban, jelentkezzék szerkesztőségünkben.

Hirdetmény. A Vízitelep Igazgatósága közli az érdekeltekkel, hogy a Kikötőkormánybiztosság a következő rendelkezést hozta tudomásunkra: A zsilipelési illetéket sportjárművek részére 0.80 P-ről leszállítottuk 0.70 P-re, kivételt képez az egyenkint való zsilipelés, melynél a díj forgalmi-adóval együtt 1.40 P-ben állapítatott meg. Egyúttal utasíttattak a zsilipkezelőségek, hogy a díjak szedését akként végezzék, hogy az evezősök a csónakból kiszállni ne legyenek kénytelenek.

A M. Kir. Osztálysorsjáték főárusítói kérik, hogy akik a postán küldött sosjegyek árát még nem egyenlítették ki, szíveskedjenek a megfelelő összeget azonnal megfizetni, mert a nyereményigény és minden más jog csak úgy biztosítható, ha a sorsjegy ára az előírt 30 fillér költséggel együtt a húzás előtt kiegyenlíttetett. Ha azonban bármely oknál fogva a sorsjegyeket nem akarják megtartani, küldjék azonnal vissza az illetékes helyre, mert a főárusítóknak nagy kárt okoznak, ha azokat postafordultával nem kapják vissza.

Kedvezményes színházjegyek. Ez évben is sikerült a Nemzeti Színházba, a Kamara Színházba és a *Városi Színházba* igazolt cserkészeink részére korlátolt számban 50%-os jegymérséklést biztosítanunk. Aki ezen kedvezményt igénybe akarja venni, az az előadás napján legkésőbb 12 óráig jelentkezzék a Gazdasági Hivatalban (V., Nagy Sándor-u. 6.) a kedvezményes utalványért.

A szövetakció megelőzte a Magyar Hetet; ez nemcsak szó, hanem tett is.

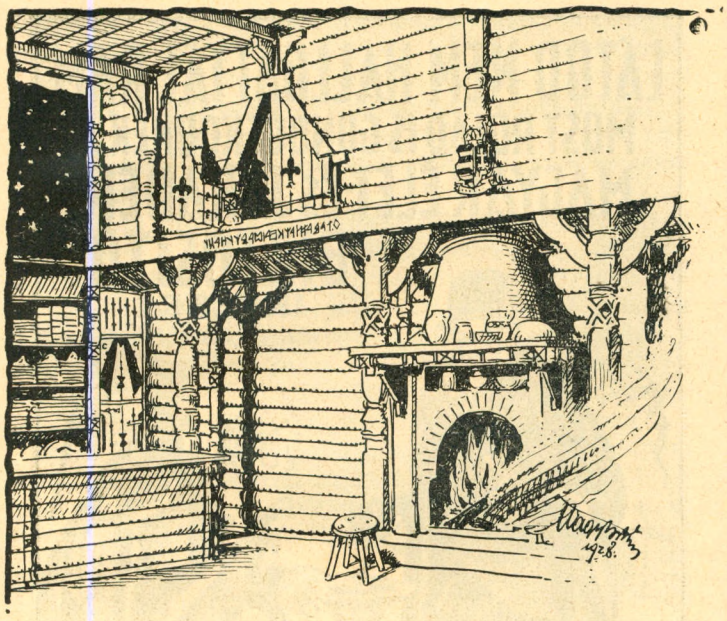

CSERKÉSZTESTVÉREK!

Ünneplő sorokkal köszöntünk ma, a magyar munka, a magyar ipar és kereskedelem nagyhetének előestéjén. Ahogy Péter-Pál napján templomos áhitattal tartunk seregszemlét édes Hazánk mindnyájunkat tápláló terméseredménye felett, úgy idézzük ma lelkiszemeitek elé azt a sok verejtékes igyekezetet, küzdelmes történtést, melynek nyomán mind több és több tökéletes kivitelű árucikken ragyoghat nemzeti élniakarásunk, független gazdasági jövőnk jegye:

„MAGYAR GYÁRTMÁNY".

Két éve annak, hogy az első Magyar Hét megnyitó napján néztek körül először ámuló és büszke csillogású cserkésszemek a régi magyar sátorpalotáknak modorában épült új Cserkészboltban. Ha csak egyszer láttátok, megérzitek, hogy ez a környezet kötelez: igaz kerete csak magyar árunak lehet. És ez igy is van. Magyar juhok gyapját festik, szövik, hengerlik nadrág-lódenné, a szőke lent a Tisza partján szövik vízhatlan sátorvászonná, túracipőd számára magyar cserzésű bőrt kanyaritanak szorgos magyar cipészek, inged anyagát pestkörnyéki hatalmas gyárkémények árnyékában szövik, a királyválasztó Rákosmező szomszédságában hatalmas gépek vágják ki dübörögve magyar gyártású aluminiumlemezből a csajkádat. Nincs se vége, se hossza annak a hőskölteménynek, melynek neve: a magyar ipar története.

Nem mindig volt ám ez igy! Alig néhány esztendeje még a cserkészfelszerelést csaknem egészen külföldről kellett behozni. A Cserkészbolt egyik feladata volt mindezek gyártását megindítani, vagy ahol már volt kísérlet, tökéletesíteni. Ma ott tartunk, hogy árukészletünk több mint 9/10 részét tudjuk hazai gyárosoktól beszerezni olyan minőségben, hogy az angol Jamboreen általános tiszteletet és elismerést aratott. A cserkészfelszerelés terén a magyar termelés számára tehát már csak egy kis elfoglalandó sáv van, de egyéb szükségleti, ruházkodási, sőt élelmezési téren bizony még elég szomorú helyzetben vagyunk.

Kérjétek a magyar árut! Vizsgáljátok mindannak, amit vásároltok, az eredetét; szükségleteink túlnyomó részénél a honi áru már jobb a külföldinél.

Komoly dolog ez, fiúk, honfoglaló, nemzetvédő nagy harc. Ennek katonái, öntudatos, nyiltszemű harcos ezredei Ti vagytok, Fiúk!

Erre intsen Benneteket a „Magyar Hét" és ihlessen összetartó, ernyedetlen, apostoli munkára.

Hű munkatársi szeretettel köszöntenek:

CSERKÉSZBOLT SZÖVETKEZET

Dr Achtelik Kovács

Kiránduláshra Dreher-Mauks csokoládét vigyünk!

Ha finom **gyapjúszövetekre vagy bélésárúra** van szüksége, forduljon bizalommal

LEFKOVITS ÉS VÁNDOR CÉGHEZ

BUDAPEST, V. KER., DEÁK FERENC-UTCA 16–18. SZ. (ADRIA-PALOTA.)

Angol, magyar és más gyártmányú finom férfi-gyapjúszövetek és bélésáruk nagy raktára.

Szabómesterek legolcsóbb bevásárlási forrása!

A Cserkészszövetség jelenlegi ruházati akciója alkalmával meggyőződést szerezhet áruink kitűnő minőségéről.

Vigyázzunk műemlékeinkre! Lapunk egyik munkatársa szeptember elején a Bükk-hegységben sétálgatva igen szomorú megfigyeléseket tett. A Bükk egyik legszebb pontján álló szentléleki kolostorrom és a mellette álló menedékház falait már évtizedek óta szinte teljesen elborítják az ott járt városi kocakirándulók és iskolásgyerekek „autogrammjai", természetesen pontos dátummal és különböző megjegyzésekkel együtt. Most azonban a kolostor csupasz falán mintegy 4 m magasságban ez az új felírás ékeskedett hatalmas betűkkel: „Itt jártak a budapesti B . . . (nevüket most nem akarjuk kiírni) cserkészek, 1930. stb." Fiúk, ennek nem szabad megtörténnie! Ha cserkészek valahol járnak, akkor ott vagy semmi nyom ne maradjon, vagy valami olyan alkotás, ami hosszabb idő múlva is gyönyörködteti az arra járót, vagy valamiképpen hasznára szolgál. Az ilyen egyéni akciók (mert bizonyos, hogy a parancsnokság nem tudott a csapat nevének ilyenemű megörökítéséről) semmiképpen sem szolgálják a cserkészek jó hírnevét. Örömmel üdvözöljük ellenben a szolnoki Kapisztrán cserkészeket (az ő nevüket már kiírjuk) és értesítjük, hogy táborhelyük teljesen ép és sértetlen, a gyönyörű kőmozaikok közötti tért pedig teljesen ellepte a most másodvirágzásban álló margaréták serege. *K. L.*

KERÜLETI HIREK.

Csapattudósítók figyelmébe!

A Magyar Cserkész, az egyre növekvő anyagtorlódás miatt, kénytelen volt elhatározni, hogy ezentúl a csapattudósításokat lehető legrövidebben, távirati stílusban fogja csak közölni. Igy viszont minden csapatnak helyet adhatunk a krónika rovatban s közölhetjük minden csapat nevezetesebb megmozdulásait — röviden. Kérjük tehát tudósítóinkat, hogy ezentúl ilyen megrövidített stílusban küldjék be tudósításainkat, minden hónap 8., illetve 23-ig.

Ügyelj a védjegyre!
Mindenki kizárólag
„Original Thermos"
védjegyű hőtartó üveget vigyen hátizsákjában.
Kapható a Cserkészboltban!

I. KERÜLET.

Gyász. A 15. sz. Bethlen Gábor cserkészcsapat derék örsvezetője, Händel Gedeon, a mi kedves Gidánk hosszú szenvedés után visszaadta lelkét teremtőjének. Megtért Urához, hogy ott örök nyugodalmat találjon. Mély fájdalommal, de a Mindenható örök rendelésében való megnyugovással vettük a gyászhírt, mert nem ment Ő el, lelke örökké köztünk marad biztatásul, reménységül.

„Az Ur adta, az Ur elvette, áldott legyen szent neve érette." Pihenésed — kedves Gidánk! — legyen csendes, nyugovásod zavartalan.

II. KERÜLET.

Az 193. sz. Baross Gábor cserkészcsapat július hó 20-tól augusztus hó 3-ig Edelény mellett a Boldva partján táborozott. A csapat több kisebb kirándulással meglátogatta a környék nevezetességeit. Rendeztünk hike- és akadályversenyt. A csapat céllövőversenyének eredményei kiválóak. A falu tiszteletére rendezett tábortüzi ünnepélyünk százakra menő tömeg lelkesedését érdemelte ki. A II. kerület részéről a tábort dr. Harsányi József főtitkár látogatta meg. A tábor parancsnoka, Giret László parancsnok volt. Táborozók száma 30 fő.

III. KERÜLET.

A 371. sz. zalaegerszegi Deák Ferenc cserkészcsapat október 6-án kirándult Szentlőrincre.

A szentgotthárdi 359. sz. Vajda Ödön cserkészcsapat októberben színielőadást rendez, mely alkalommal színre kerül dr. Bartók Egyed irredenta cserkész-színműve, az „Aranynap".

IV. KERÜLET.

A kerületi intézőbizottság október hó 1-én tartott ülésén elhatározta, hogy a kerület fennállásának 10 éves jubileumát ünnepélyes keretek közt fogja megünnepelni.

Táborozás A kerületi csapatok közül a nyár folyamán 22 volt nagytáborban. A kerület területén 45 csapat táborozott.

Bélyegárjegyzéket
szívesen küld
ABONYI JENŐ bélyegkereskedése,
Budapest, IV. ker., Váci-utca 45.

Óriási főnyeremények.

Magyar Királyi
Osztálysorsjáték

Az elérhető legnagyobb nyeremény
500.000
pengő.

Jutalom és nyeremények:
300.000 200.000
100.000 50.000
40.000

stb. stb., összesen közel
8 millió pengő
készpénzben. — 84.000 sorsjegy közül **42.000** nyer.

Az I. oszt. sorsjegyek hivatalos árai:

Egész	24 P	Negyed	6 P
Fél	12 P	Nyolcad	3 P

Sorsjegyek az összes árusítóknál!

Húzás október 17-én kezdődik!

Parancsnokváltozás. A veszprémi 126. Szent Imre-csapat parancsnokságát Richter Pál, a tatai 146. Révai-csapat parancsnokságát a Szegedre távozó Papp Elemér k. r. tanártól Román Béla dr. vette át. — A székesfehérvári 125. Szent István parancsnoka, Joachim József, lemondott.

† **Kárnik József** dr., főorvos, a ker. int.-bizottság tagja hivatásának áldozataképpen 49 éves korában elhúnyt. Temetésén a fehérvári csapatok is résztvettek.

Ujabban igazolt csapatok: 468. Paksy Balázs apród-cs., 469. Szent Imre apród-cs., 470. Szondy György apród-cs., 471. Rába apród-cs., 472. Skultéty László apród-cs., 474. Rónay Jácint apród-cs. Valamennyi Győrött. — 473/ö. Bocsor István cs.-cs. (Győr, ref. egyház). Parancsnok: Parragh Árpád. — 475/ö. Assisi Szent Ferenc cs.-cs. (Veszprémi kat. legényegylet). Parancsnok: Bujdosó István.

Tiszti vizsgát tettek: Joachim József (125.), Tantalics János (39.) és Pesztalics Simon (452.).

VI—VII. KERÜLET.

A somogymegyei cserkészek október 19-én Szigetváron tartják ezévi összejövetelüket, a kerületi zászló avatásával és versenyekkel egybekötve.

IX. KERÜLET.

A 88. sz. Szabolcs cs.-cs. szeptember 28-án tartotta nagytábori beszámoló ünnepélyét, változatos szép műsorral.

X. KERÜLET.

Meghívó. A Magyar Cserkészszövetség X. kerülete 1930. november hó 30-án, (vasárnap) délelőtt 10 órakor a Cserkészház (Budapest, V., Nagy Sándor-u. 6. sz.) földszinti nagytermében évi rendes közgyülést tart. Tárgysorozat: 1. Elnöki megnyitó. 2. Főtisztviselők jelentései. 3. Az 1929. évi zárószámadás beterjesztése, és a felmentés megadása. 4. Az 1930—31. évi költségvetés megállapitása. 5. Választások. 6. Indítványok. (Négy héttel a közgyűlés előtt írásban nyujtandók be a kerület elnökségénél.) A szavazati jog gyakorlására az alpszabályok 7. §-a az irányadó.

A 920-as Szent Lőrinci cserkészcsapat 1930 október 5-én Pestszentlőrincen sikerült tábortüzet rendezett, amelyen Pestszentlőrinc számottevő nagyságai és 600 főnyi közönség vett részt.

A monori 924. sz. Szent Gellért cs.-cs. 1930 szeptember hó 28-án este tartotta tábortűz mellett ezévi tábori beszámolóját.

237. Mátyás király. Köszönöm a szíves értesítést. Bizony szomorú, hogy a sivár gazdasági helyzet az olyan nagyon szükséges szellemi táplálékot is elvonja a cserkészektől. Ha sok előfizetőt nem is jelenthet a csapat, maga az, hogy írt, komoly érdeklődést mutat. Ezért is hálásak vagyunk. Felvetjük a gondolatot, nem lehetne-e megkérni egy-két áldozatkész embert, hogy szegény cserkészek számára ő fizessen elő a lapra. — **H. I. 53. Jurisich.** Nagyon köszönöm, hogy új előfizetők szerzésében fáradsz. Remélem nem eredménytelenül. — **S. F. 172. Erő.** A pályázatok megfejtői között a jutalmakat a beküdött pályamunkák minőségének sorrendjében osztjuk ki, ha pedig egyformán jó megfejtések vagy dolgozatok vannak, akkor sorshúzás dönt. A beküldött verset köszönöm, nagyon örülök, hogy versírásra ihlette a tábortüzetek közönségét. A vers azonban inkább kedves és reátok nézve megtisztelő, mint jó. Nem éri el a Magyar Cserkész színvonalát. — **K. E. Bp.** A beküldött könyvismertetést közlöm. Szívesen venném, ha mint fő madárvédő, néha ilyen irányú cikekkel is felkeresnél. — **V. P. Szeged.** Ha erdélyi ifjúsági lapot akarsz, akkor ajánlom katolikusoknak a „Jó Barát" címűt (Cluj, Liceul Chatolique, Kolozsvár, Kath. gimnázium) protestánsoknak: Ifjú Erdély, (Kolozsvár—Cluj Ref. gimn.), ha felvidéki lapot akarsz, akkor pedig a Tábortüzet ajánlom. (Pozsony—Bratislava.) — **M. Sz. B. Rákosfalva.** Beküldött dolgozataidat hálásan köszönöm. Az elbeszélést nem közölhetem. Nekünk, akik a háborút közelről is láttuk, jólesik ebből az irásból is éreznünk azt, hogy a fiatalság még csak elképzelni sem tudja azt. A Te képzetedben is egész jámbor dolog a hadszintér, ahol csak úgy lehet sétálni egy öreg bácsinak meg egy kisfiúnak, „keresni apukát". Egyszóval meglehetősen naiv és lélektanilag sem megalapozott irás. Azt ajánlom, hogy témáidat olyan

körből vedd, amelyet teljesen ismersz. Lehet ám jó novellát irni abból is, hogy valaki végigsétált a Rákóczi-úton, vagy vásárolt egy kaszát . . . szóval a mindennapi élet is alkalmas megirásra, nemcsak a megrendítő események. Verseid is mintha most gyengébbek volnának, csak „Mikor a könyvből felnéztem"-ben csillan fel tehetséged. Azt tanácsolom, hogy jobban mélyedj bele irásaidba. — **V. G. 464.** Bizony ezeknek sem lehet jobb sorsuk. Gyenge kísérletezések csupán. Olvasd csak el így nyomtatásban a „Kápolna" első versszakát:

Az út mellett a fák között,
Kis kápolna áll a hegyek között.
Mögötte patak csörgedez,
Odajárnak ifjak, öregek.

Hát hol is áll az a kápolna? Az út mentén, vagy beljebb a fák között, vagy a hegyek között? Azután a patakra, vagy a kápolnába járnak az ifjak, öregek? Lásd, egyetlen versben ennyi homály. A stílusról nem is beszélek, a verstani szabályokról, rím, ritmus és egyéb ilyen csekélységekről meg éppen nem. Látom, hogy neked se' nagyon fontosak ezek az ócska dolgok. De hát akkor ne kívánjad, hogy én meg a versedért lelkesedjem. — **L. K. 911.** Nem tudom, miért küldted be. Közöljem? Már elvesztette az aktualitását. Egyébként sem tartom a jobb irásaid közül valónak. Sok benne a frázis. Jobbat várok. — **Vállalkozók.** Feltétlenül az örsvezetődnek van igaza. Az nem indokolás, hogy úgy is van elég, hogy csak ott rothadt volna el. Azt mindenesetre jól tettétek, hogy összeszedtétek, mert a lehullott galy sokszor még árt is az erdőnek, mert fészke a rovaroknak. De az egész készletet az utolsó nap felégetni legalább is barbárság volt. Milyen boldog lett volna majd a télen egy szegény ember, aki üres fákalja helyett, szépen összekötött rőzsekévéket talált volna, esetleg ezzel a felirással: „szegény embertársaiknak gyüjtötték télire a nyáron az X. cserkészek." Azzal is takarékoskodjunk, amiből sok van. — **H. J. Kaposvár.** Természetesen ki kell tenni. Az még nem elég, hogy valaki akar cserkész lenni. Ha állandóan szembekerül a tíz törvénnyel s nem is igyekszik annak szellemében átalakulni, akkor nem lehet cserkész. — **N. B. 310. Jókai.** Jól esik olvasni szép, gondosan irt betűidet. Manapság már az ilyen szép irás (elég szomorú) fehér holló. Minden jót kívánok a sikeres vizsgához. Beküldött verseid közül az első meleg, kedves, hangulatos. Elteszem az „anyák napjára". A második nem sikerült így. — **Sz. L. Vác.** Leveledet átadtam a külügyi hivatalnak. Azt hiszem, onnan is csak azt a választ kapod, amire én kérlek: hadd abba kalandos tervedet. Légy derék munkás, nem világjáró! — **117. János Vitéz.** Köszönöm a cikket. Közlöm. Jól esik az előfiztők gyüjtése körül való buzgalmad. Csak tovább így, mert szükség van rá. — **G. I. Budapest.** A történet bájos, de a leirása nem elég művészi. Az is kedves tőled, hogy fáradtál vele. Igazad van. El kellene hódítani az ifjúságot a „ponyvától". Ha mindenki csak egy, vagy két új előfizetőt szerez, azzal már nagyon sokat tett. Vajjon a Te buzgalmad milyen eredménnyel jár? — **50. Hunyadi.** Nagy hálára köteleznél, ha az okokat megírnád. Egyébként én hiszek a lelkes propaganda eredményében.

Felelős szerkesztő: VIDOVSZKY KÁLMÁN.
Felelős kiadó: KOSCH BÉLA.
Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Bpest, V., Nagy Sándor-u 6. sz. (Cserkészház.)
Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Morzsányi BUDAPEST, IV., ESKÜ-ÚT 5. SZ. Cserkész- és egyéb Sportcikkek — Jelvények Tiszteletdíjak Cserkészeknek tizszázalék árengedmény.

LEITNER M. L. ÉS FIA papírkereskedés, iskolai rajz- és irószerek raktára BUDAPEST, V., VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 18 Cserkészeknek 10% kedvezmény.

Cserkész-zászlók, Címerek. Érem- és zászlószallagok. **Békésnél** Budapest, II., Zsigmond-u. 9. szerezzük be Tel. 515-46. Egyesületeknek kedvezmény!

STADION-SPORTÁRUHÁZ MARGIT-KÖRÚT 59

Cserkész-zászlókat olcsón, művészies kivitelben Jelvényeket Nieweltnél Budapest, IV., Hajó-u. 8—10. rendeljetek!

Kirschl Béla famegmunkáló gyára, Budapest, VII., Almássy-tér 8. sz. Telefon: József 379—62. Sátorrudak, sátorcövekek, szorítófák. A Magyar Cserkészszövetség szállítója.

Hazánk első bélyegháza a **BUDAPESTI BÉLYEGTŐZSDE** Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 7. Tel.: 890-63. — Cserkészeknek 10% engedmény

„Élet" Irodalmi és Nyomda Rt. Budapest, I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Lalszky Jenő.

Az idei
rádiópiac
szenzációja,

a 3 + 1 csöves,
váltóáramú, hálózati,

„STANDARD 3 a"

13·— pengő havi részletre, mindenütt kapható.

Sport
és

Meinl kávé

A legelső
magyar varrógép
a
„CSEPEL"

Gyártja és forgalomba hozza:

WEISS MANFRÉD
acél- és fémművei részvénytárs. Budapest.

Az ifjúság és elmúlás költői találkozása az őszi kirándulás.

A természet most vonul vissza új erőgyüjtésre, míg a mi nyáron gyüjtött energiáinkat gondosan oltalmazza a Jamboree-ing.

Csak Jamboree-inget viseljünk,

mert:

1. megvéd a hüléstől, mert a külső nedvességnek ellentáll és gyapjúanyagának enyhe dörzsölő hatása állandóan egészséges mozgásban tartja a testfelület vérkeringését;
2. megerőltető sportoknál kizárja a test túlhevülését és a veszedelmes megizzadást, mert rossz hővezető, a testhez nem tapad és kiválóan szellőzik. Igy télen meleg, nyáron hűvös és ezen felül
3. a leggazdaságosabb és legcsinosabb viselet, mert nem gyűrődik, mosásnál és napon semmit sem fakul, nem zsugorodik és élettartalma sokszorosan felülmulja valamennyi más cserkészingét.

Csak ez a védjegy biztosítja a valódi Jamboree-ing páratlan jótulajdonságát!

CSERKÉSZBOLT CSAK A CSERKÉSZHÁZBAN

Budapest, V., Nagy Sándor (Hajnal)-u. 6.

a Vilmos Császár-út 48. számú háztól harmadik épület.

A Magyar Cserkészszövetség kizárólagos hivatalos szállítója.

„Élet" Irodalmi és Nyomda Rt. Budapest, I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laiszky Jenő.